

ΕΚΚΛΗΣΙΑ

ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΕΤΟΣ ΛΒ' | ΑΘΗΝΑΙ, ΦΙΛΟΘΕΗΣ 19—ΤΗΛ. 27.689 | 1 ΑΠΡΙΛΙΟΥ 1955 | ΑΡΙΘ. 7

ΤΑ ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ε. Γ. Μ., Προσοχή εις τὴν γλῶσσαν.—Μητροπολ. πρ. Δήμον Βασιλείου, Ὁ Αἰγίνης καὶ Σαλαμίνος Σαμονήλ (συνέχεια).—Π. Κ. Τσελεπιδάκη, Ἡ τελετουργία ἐν τῇ Ὁρθόδοξῃ Ἐκκλησίᾳ.—Παν. Ἱ. Παναγιωτάνου, Παρατηρήσεις ἐπὶ τῆς ὑπ' ἀριθμ. 1000/1954 Γνωματεύσεως τοῦ Νομ. Συμβουλίου τοῦ Κράτους (συνέχεια).—Ἀποστολικὴ Διακονία τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος. Ἐκθεσις ἐπὶ τοῦ Ἀπολογισμοῦ τῆς χρήσεως 1953-1954.—Παρατηρήσεων Στήλη: Τὰ τέως ἀδύνατα... Σύντονος προσπάθεια. Ἀνάγκη ἀνανήψεως.—Χρονικά.—Βιβλιοκρισία.—Βιβλιογραφία.

ΠΡΟΣΟΧΗ ΕΙΣ ΤΗΝ ΓΛΩΣΣΑΝ

«Εἰ τις δοκεῖ θρησκός εἶναι ἐν ὑμῖν, μὴ χαλιναγωγῶν γλῶσσαν αὐτοῦ, ἀλλ' ἀπατῶν καρδίαν αὐτοῦ, τούτου μάταιος ἡ θρησκεία» (Ἰακ. α' 26).

Ἐπὶ τῶν Ἀποστόλων ἐποχῆν χριστιανοί, τηροῦντες τὰς ἐξωτερικὰς θρησκευτικὰς ἀπαιτήσεις, ἱκανοποιημένοι διὰ τοῦτο ἐξ αὐτῶν καὶ δι' ἑαυτοῦς, τόσο ἱκανοποιημένοι, ὅσον ὁ παραβολικὸς ἐκεῖνος Φαρισαῖος, ὁ νηστεύων δις τοῦ Σαββάτου καὶ ἀποδεκατῶν πάντα ὅσα ἐκτάτο... Ἀλλά, διὰ τοῦτο ἀκριβῶς, ἀνελεήμονες τὴν ψυχὴν καὶ ἀνοικτίρμονες, σκληροὶ τὴν καρδίαν καὶ ἀκαίριτοι ἀπέναντι τῶν ἀδελφῶν, τῶν ὁποίων ἀκαίριος καὶ ἀναρμοδίως ἐγένοντο αὐστηροὶ τιμηταὶ καὶ διδάσκαλοι, γλῶσσαν πυρίνην καὶ ἰοβόλον κατ' αὐτῶν ἐξακοντίζοντες. Εἰς τοὺς χριστιανούς τούτους, τοὺς «θρησκούς» μὲν, ἀλλὰ μὴ «χαλιναγωγούντας» τὴν γλῶσσαν αὐτῶν, εἶναι ἀφιερωμένος ὁ ἀνωτέρω ἀφορισμὸς τῆς ἐπιστολῆς τοῦ Ἀδελφοθέου Ἰακώβου.

Ἀλλὰ δὲν ἐγράφησαν ταῦτα μόνον διὰ τοὺς χριστιανούς τῆς ἐποχῆς ἐκείνης, διότι τὸ κακὸν δὲν ἐστάματ' ἐν τῷ μεταξύ καί, ἀναγινώσκοντες καὶ σήμερον τοὺς λόγους τούτους τοῦ Ἀποστόλου, ἀναγνωρίζομεν ἐν αὐτοῖς μίαν πραγματικότητα, ἡ ὁποία, ἡ ἴδια ἐν δλαῖς ταῖς λεπτομερείαις τῆς, ἀπαντᾷ καὶ εἰς τὰς σημερινὰς κοινωνίας, καὶ δὴ—καὶ πάλιν—καὶ μεταξύ ἐκείνων πολλὰκις, ὅσοι ἀσμενίζονται νὰ θεωρῶσι «θρησκούς» ἑαυτοῦς. Ἐπὶ τὸ πρόσχημα τοῦ θεοῦ ζήλου καὶ μετὰ τὴν πρόφασιν τῆς προστασίας τῆς χριστιανικῆς ἀρετῆς, ἐκστομίζονται ἀπὸ χεῖλη χριστιανικὰ κατὰ χριστιανῶν ἐπίσης, τόσο πολλὰ καὶ τόσο βαρεῖα λοιδορία, ὥστε εἶναι ἀδύνατον νὰ γίνῃ ἐνταῦθα καὶ κεφαλαϊώδης, ἔστω, ὑπόμνησις των. Τόση δὲ εἶναι ἡ πρὸς τὴν κακολογίαν καὶ τὴν καταλαλιὰν τάσις πολλῶν

ἐκ τῶν λεγομένων χριστιανῶν, ὥστε, καὶ δὲν διστάζουν νὰ πιστεύουν εἰς βάρος τῶν ἀδελφῶν των τὰ μᾶλλον ἀπίστευτα καὶ ἀκατονόμαστα τῶν κακῶν, νὰ τὰ μεταδίδουν εἰς τοὺς ἄλλους, ὅπως ἀβασανίστως, καὶ νὰ διασφύρουν οὕτως ἀσπίλους πολλὰκις ὑπολήψεις, νὰ ὑποσκάπτουν τὰ θεμέλια ἐντίμων οἰκῶν, νὰ διασειῶν—ἀνεπιγνώτως ἴσως—αὐτὰς τὰς βάσεις τῆς κοινωνικῆς ζωῆς διὰ τῶν σπερμολογιῶν των, παρουσιάζοντες ὡς πραγματικὰ γεγονότα ὑποθέσεις, τῶν ὁποίων μόνη πραγματικὴ βᾶσις εἶναι ἡ νοσηρὰ φαντασία καχυπόπτων ὑποκειμένων καὶ μεγεθυντικῶς φακὸς γίνεται ἡ τέχνη, μεθ' ἧς οἱ σπερμολόγοι οὕτοι γνωρίζουν νὰ κυκλοφοροῦν τὰς δυσφημίας, μηδενὸς φειδόμενοι.

Ἄν πρὸς τὴν αἰσχρὰν ταύτην πρὸς λοιδορίαν τάσιν προστεθῇ καὶ ἀφορμὴ τις μίσους ἢ φθόνου, ἢ λόγος τις συμφέροντος συντρέξῃ, τότε δὴ, τότε, τῶν δυστυχῶν τούτων ἀνθρώπων ἡ τέχνη πρὸ οὐδενὸς ὑποχωρεῖ, ἀλλὰ τὰ πάντα μηχανεῦεται, ἵνα ἀποτελεσματικώτερον καταστήσῃ τὸν ἐκ τοῦ δηλητηρίου τῆς γλῶσσης θάνατον, ὃν μελετᾷ καὶ ἐξακοντίζει ἐναντίον τοῦ μισουμένου ἢ τοῦ ὀπωσδήποτε θεωρουμένου ἐπικινδύνου διὰ τὸ συμφέρον ἐχθροῦ.

Μόνον τοῦ Θεοῦ ἡ προστασία εἶναι ἱκανὴ ν' ἀντιδράσῃ εἰς τῶν τοιούτων τὴν καταδρομὴν καὶ διὰ τοῦτο τὸν Θεὸν ὁ Προφητᾶν ἔπεκαλεῖτο εἰς τὴν περιστάσιν ταύτην, ὑπὲρ τῶν δικαίων πρὸς τὸν Θεὸν προσευχόμενος καὶ λέγων: «Σκεπάσεις αὐτοὺς ἀπὸ ἀντιλογίας γλωσσῶν» (Ψαλμ. λ' 21).

Καὶ ὅμως, οἱ ἄνθρωποι οὗτοι, χρησιμοποιοῦντες τὴν γλῶσσαν αὐτὴν, οὐδόπως ἔχουσι τὴν συναίσθησιν τῆς βαρυτάτης ἁμαρτίας, τὴν ὁποίαν διαπράττουσι. Λοιδороῦντες τοὺς ἄλλους ἐπὶ παραβάσει τῶν ἐντολῶν, λησμονοῦσιν ὅτι καὶ ἐκεῖνοι τὴν ἴδιαν αὐτὴν στιγμήν παραβαίνουσιν ἐντολήν, καὶ ἐντολήν μάλιστα αὐστηροτάτα διατυπωμένην ὑπ' αὐτοῦ τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ. «Μὴ κρίνετε—εἶπεν Ἐκεῖνος—ἵνα μὴ κριθῆτε· ἐν ᾧ γὰρ κρίματι κρίνετε, κριθήσεσθε· καὶ ἐν ᾧ μέτρῳ μετρεῖτε, ἀντιμετρηθήσεται ὑμῖν» (Ματθ. ζ' 1, 2). Λησμονοῦσιν, ὅτι τοὺς λοιδοροῦντας, τοὺς προσβάλλοντας τὴν ὑπόληψιν τοῦ πλησίον, ὁ Κύριος ἐπαρᾶλλήλισε πρὸς τοὺς παραβάτας τῆς σ' ἐντολῆς τοῦ Δεκαλόγου, πρὸς τοὺς φονεῖς, καὶ κατ' αὐτῶν ἐξεφώνησε φοβερωτάτην καταδίκην. «Ἦκούσατε—εἶπεν—ὅτι ἐρρέθη τοῖς ἀρχαίοις: Οὐ φονεύσεις, ὃς δ' ἂν φονεύσῃ, ἔνοχος ἔσται τῇ κρίσει. Ἐγὼ δὲ λέγω ὑμῖν... ὃς ἂν εἴπῃ τῷ ἀδελφῷ αὐτοῦ ρακά, ἔνοχος ἔσται τῷ

συνεδρίῳ· ὃς δ' ἂν εἴπῃ μαρέ, ἔνοχος ἔσται εἰς τὴν γέενναν τοῦ πυρός» (αὐτόθ. ε' 21). Ἦκούσατε; Ὁμοίως πρὸς τὸν φονέα καταδικάζει ὁ Κύριος τοῦ νόμου τὸν λοιδοροῦν καὶ τὸν ὑβριστήν!

Καὶ πολὺ δικαίως, διότι ἕκαστος ὀφείλει ἑαυτὸν νὰ προσέχη καὶ νὰ παρακολουθῇ, «τὴν δοκὸν τὴν ἐν τῷ ὀφθαλμῷ» αὐτοῦ νὰ ἀντιλαμβάνεται, ὅπως παραστατικώτατα εἶπεν ὁ Κύριος εἰς τὴν ἐπὶ τοῦ ὄρους ὁμιλίαν, τὴν ἰδίαν συνειδήσιν ὀφείλει ἕκαστος ν' ἀνακρίνη, ὅπως ἐμφαντικώτατα ἐτόνισε πρὸς τοὺς ὀδηγήσαντας ἐνώπιόν Του τὴν ἀμαρτωλὴν γυναῖκα, ἵνα λιθοβοληθῇ, «ὁ ἀναμάρτητος—εἶπε—πρῶτος τὸν λίθον βαλέτω». Πᾶς «λόγος σαπρός», πᾶσα «αἰσχρότης καὶ μωρολογία ἢ εὐτραπελία» καταδικάζονται καὶ ἀπαγορεύονται ἔπειτα ὑπὸ τοῦ θείου Παύλου, χαρακτηριζόμενα ὡς «οὐκ ἀνήκοντα» τοῖς χριστιανοῖς (Ἐφ. δ' 29. ε' 4, Κολ. γ' 8), μεταξύ δὲ τῶν μεγάλων ἀμαρτωλῶν κατατάσσει ὁ Ἀπόστολος τῶν Ἐθνῶν τοὺς «ψιθυριστάς», τοὺς «καταλάλους», τοὺς «ὑβριστάς» (Ρωμ. α' 32), φοβούμενος μήπως κατὰ τὴν εἰς Κόρινθον ἐπίσκεψίν του συναντήσῃ «καταλαλιάς», καὶ «ψιθυρισμοῦς», μεταξύ τῶν πιστῶν, καὶ διὰ τοῦτο προτιμῶν ν' ἀναβάλλῃ τὴν ἐπίσκεψίν του (Β' Κορινθ. ιγ' 20). Καὶ εἶχε δικαίον, ἀναμφιβόλως, καταδικάζων τὰς γλωσσικὰς ταύτας παρεκτροπὰς, ἀφ' οὗ ὁ Κύριος καὶ τὸν «ἀργόν» λόγον ἀκόμη κατεδίκασε, βεβαιώσας ὅτι καὶ «περὶ αὐτοῦ» θὰ ἀποδώσωσιν οἱ ἄνθρωποι λόγον «ἐν ἡμέρᾳ κρίσεως» (Ματθ. ιβ' 36).

Ἄλλος Ἀπόστολος τοῦ Χριστοῦ, ὁ Κορυφαῖος Πέτρος, χρησιμοποιοῦν ῥῆσιν ψαλμικὴν, γράφει ἐν τῇ πρώτῃ αὐτοῦ ἐπιστολῇ «ὁ θέλων ζωὴν ἀγαπᾶν καὶ ἰδεῖν ἡμέρας ἀγαθὰς, παυσάτω τὴν γλῶσσαν αὐτοῦ ἀπὸ κακοῦ καὶ χεῖλη αὐτοῦ τοῦ μὴ λαλῆσαι δόλον» (Α' Πέτρ. γ' 10. Πρβλ. Ψαλμ. λδ' 14). Ὁ δὲ Ἰουδας, ὁ τοῦ Ἰακώβου ἀδελφός, γράφει ὅτι μήτε κατὰ τοῦ διαβόλου αὐτοῦ ὁ Ἀρχάγγελος Μιχαὴλ «οὐκ ἐτόλμησε κρίσιν ἐπενεγκεῖν βλασφημίας!» (Ἰουδ. 9).

Ἡ κακὴ χρῆσις τῆς γλώσσης ἀποτελεῖ, λοιπόν, βαρύνταον ἀμαρτήμα. Περὶ αὐτοῦ δὲ ἦδη, πολὺ πρὸ τῆς Κ. Διαθήκης, ἤσυχολήθησαν οἱ θεόπνευστοι τοῦ Κυρίου ἄνδρες, ἀπὸ τοῦ Μωϋσέως, μέχρι τῶν ἐσχάτων Προφητῶν, ἰδίᾳ δὲ ὁ ἱερός Ψαλμῶδὸς καὶ ὁ σοφὸς Παροιμιαστής. Καὶ ὁ μὲν πρῶτος ἐψάλλε περὶ τοῦ ἀμαρτωλοῦ ὅτι «ἀρᾶς τὸ στόμα αὐτοῦ γέμει καὶ πικρίας καὶ δόλου, ὑπὸ τὴν γλῶσσαν αὐτοῦ κόπος καὶ πόνος» (Ψαλμ. θ' 28) καὶ ἠύχετο «ἄλαλα» νὰ καταστῶσι «τὰ χεῖλη τὰ δόλια, τὰ λαλοῦντα κατὰ τοῦ δικαίου ἀνομίαν ἐν ὑπερηφανίᾳ καὶ ἐξουδενώσῃ» (Ψαλμ. λ' 19). Ὁ δὲ δευτέρος «ἀφρονεστάτους» μὲν ἐγαρκτήριζε τοὺς «ἐκφέροντας λοιδορίας» (Παρ. ι' 18), εἰς τὸ στόμα δὲ τοῦ «ἀπαιδεύτου» ἔλεγεν «ὅτι ἀρμόζει ἡ κακία» (αὐτόθ. ιε' 13) καὶ ἀπεφαίνετο, ὅτι «θάνατος καὶ ζωὴ ἐν χειρὶ γλώσσης» (αὐτόθ. ιη' 21). Συνίστα δὲ τὴν προσοχὴν τοῦ στόματος καὶ τὴν φυλακὴν τῆς γλώσσης, διότι «στόμα ἀφρονος συντριβὴ αὐτῷ, τὰ δὲ χεῖλη αὐτοῦ πηγὴ τῆ ψυχῆ αὐτοῦ. Χεῖλη ἀφρονος ἄγουσιν αὐτὸν εἰς κακά, τὸ δὲ στόμα αὐτοῦ τὸ θρασύ, θάνατον ἐπικαλεῖται» (αὐτόθ. ιη' 7,8) διότι, ὅπως ἐπιγραμματικώτατα λέγει ὁ Ἐκκλησιαστής, «χεῖλη ἀφρονος καταποντιοῦσιν αὐτὸν» (ι' 12).

Ἄλλὰ ζήλω Θεοῦ λέγουσιν ὅτι κινοῦνται καὶ ὑπὸ τοῦ πόθου τῆς ἀρετῆς ἰσχυρίζονται ὅτι ἄγονται οἱ καταλαλοῦντες σπερμολόγοι καὶ ψιθυρισταί, ζήλω Θεοῦ, τὸν νόμον τοῦ Ὁποίου οἱ ἄλλοι παραβαίνουνσι καὶ αὐτοὶ θέλουσι νὰ ὑπερασπισθῶσιν! Εἶναι τοῦτο πρόφασις ἐν ἐπιγνώσει; εἶναι προσωπεῖον ὠραῖον ἀρετῆς, ὑπὸ τὸ ὁποῖον κρύπτεται ἢ εἰδεχθεστέρα φαυλότης; ἢ εἶναι ὁ σατανᾶς, μετεσχηματισμένος εἰς ἄγγελον φωτὸς καὶ ἐμφανίζων εἰς τοὺς ἀνθρώπους τούτους τὴν κακίαν ὡς ἀρετὴν καὶ ἀπατῶν αὐτούς; Ὁ,τι δῆποτε καὶ ἂν συμβαίη, δὲν δύναται ὁ καταλαλῶν νὰ σταθῇ ὑπὸ τὸν ἔλεγχον τοῦ φωτὸς τοῦ λόγου τοῦ Θεοῦ. «Πᾶς κρίνων» χαρακτηρίζεται «ἀναπολόγητος» ὑπὸ τοῦ λόγου τοῦ Θεοῦ (Ρωμ. β'), περὶ παντὸς δὲ κρίνοντος εἶπεν ὁ Κύριος τὸ «μὴ κρίνετε, ἵνα μὴ κριθῆτε» καὶ πρὸς πάντας ἐδήλωσεν, ὅτι εἶναι δυνατόν νὰ ἔχουν «δοκόν» εἰς τὸν ἰδικόν των ὀφθαλμόν, καθ' ἣν στιγμὴν ζητοῦν ν' ἀφαιρέσουν «τὸ κάρφος» ἀπὸ τοῦ ὀφθαλμοῦ τοῦ ἄλλου. Ὁ δὲ Ἀπόστολος Παῦλος παραγγέλλει πρὸς πάντας: «Μὴ πρὸ καιροῦ τι κρίνετε, ἕως οὗ ἔλθῃ ὁ Κύριος» (Α' Κορ. δ' 5). Συγκεκριμένως δὲ ἀπηγόρευσε τὰς ἐναντίον τῶν ἄλλων κρίσεις, εἰς τὰς περιπτώσεις, ἀκριβῶς, καθ' ἃς αὐταὶ περιβάλλονται τὸ προσωπεῖον τῆς προστασίας τοῦ ὄρθου, «ὁ μὴ ἐσθίων (τὰ ἐδωλόθυτα κρέατα) τὸν ἐσθίοντα μὴ κρινέτω· ὁ Θεὸς γὰρ αὐτὸν προσελάβετο. Σὺ τίς εἶ ὁ κρίνων ἀλλότριον οἰκέτην; τῷ ἰδίῳ Κυρίῳ στήκει ἢ πίπτει» (Ρωμ. ιδ' 3). Τὸ ἴδιον ἀκριβῶς λέγει καὶ ὁ Ἀδελφός: «Εἰς ἐστὶν ὁ Νομοθέτης καὶ Κριτής, ὁ δυνάμενος σῶσαι καὶ ἀπολέσαι· σὺ τίς εἶ, ὃς κρίνεις τὸν ἕτερον;» (Ἰακ. δ' 12).

Ἄς μὴ αὐταπατώμεθα λοιπόν. Δὲν εἶναι ὁ ζήλος τοῦ Θεοῦ, δὲν εἶναι ἡ ἀγάπη τῆς ἀρετῆς, ὑπὸ τῶν ὁποίων κινεῖται ἡ γλῶσσά μας εἰς τὴν κατάκρισιν τῶν ἀδελφῶν μας! Ἄλλα εἶναι τὰ αἴτια, ὑπὸ τῶν ὁποίων ἀπύλωτον ἀνοίγεται, ὡς ἄδης, τὸ στόμα, διὰ νὰ εἴπῃ τὸ κακόν. Ὁ ἔχων ζῆλον Θεοῦ, πρέπει νὰ ἔχη ὑπ' ὄψιν, ὅτι Θεοῦ ἐντολὴ εἶναι καὶ ἡ ἀπαγόρευσις τῆς καταλαλιάς καὶ μάλιστα ἐντολὴ, ὅπως εἶδομεν, αὐστηροτάτη. Ὁ ἀγαπῶν τὴν ἀρετὴν, πρέπει νὰ μὴ λησμονῇ, ὅτι δὲν εἶναι δυνατόν νὰ ἀμυνθῇ τῆς ἀρετῆς, διαπράττων αὐτὸς θεοστυγῆ ἀμαρτίαν. Ὁ θέλων νὰ εἶναι ἐν τάξει πρὸς τὸν νόμον τοῦ Θεοῦ, ὀφείλει νὰ πειθαρχῆσῃ εἰς τὸν νόμον τοῦ Θεοῦ, τὸν λέγοντα ὅτι «ὁ πταίσας ἐν ἐνί, ἔσται πάντων ἔνοχος» καί, ἂν ἔχη συνειδήσιν, ὀφείλει ν' ἀναγνωρίσῃ, ὅτι, καὶ ἂν δὲν ἔχη κακὸν ἄλλο ὁ ἴδιος διαπράξει, καὶ ἂν ἀκόμη τῷ ἦτο δυνατόν ν' ἀπαντήσῃ εἰς τὴν περὶ τοῦ «ἀναμαρτήτου» πρόκλησιν τοῦ Χριστοῦ, ἦδη καταλαλῶν τοῦ ἀδελφοῦ του, διαπράττει στυγεράν ἀμαρτίαν, ὑπὸ τῆς ὁποίας μολύνεται καὶ ἀνίκανος, ἄρα, καθίσταται νὰ κρίνῃ τὸν ἄλλον, τὸν ὁποῖον νομίζει ἀμαρτωλόν. Ὁ πιστεύων, ὅτι εἶναι «θρησκός» καὶ εὐσεβής, δὲν δικαιούται νὰ παραβλέψῃ, ὅτι γίνεται ἔνοχος ἀμαρτήματος αὐθαδείας ἐναντίον αὐτοῦ τοῦ Θεοῦ, τὸν Ὁποῖον προλαμβάνει, τὸν Ὁποῖον ζητεῖ νὰ ὑποκαταστήσῃ εἰς τὴν περὶ τῶν ἄλλων ἀνθρώπων κρίσιν.

Δὲν εἶναι, λοιπόν, οὔτε τοῦ Θεοῦ ὁ ζήλος, οὔτε ἡ ἀγάπη τῆς ἀρετῆς, τὰ κινοῦντα πρὸς κακολογίαν τοῦ πλησίον. Εἶναι ἡ μοχθηρία, ἡ ὁποία σπανίως μᾶς ἀφίνει

νά χαρῶμεν διὰ τὴν προκοπὴν τοῦ πλησίον, ἐν ᾧ συνηθέστατα μᾶς πλημμυρίζει τὴν ψυχὴν ἀπὸ εὐφροσύνης, ὅταν ἀκούσωμεν κάτι κακόν! Αὐτὴ μᾶς προδιαθέτει εἰς τὸ νὰ δεχώμεθα ἀβασανίστως πᾶν ὅ,τι εἰς τὰς τριόδους ψιθυρισθῆ! Εἶναι ἡ ἔπαρσις καὶ ἡ ἀλαζονία, ὑπὸ τῶν ὁποίων ἀγόμεθα εἰς τὸ νὰ μὴ ἀναγνωρίζωμεν συνήθως καμμίαν ὑπεροχὴν, ἔπαρσις καὶ ἀλαζονία, ἡ ὁποία, ὅταν ἄλλως δὲν δύνανται νὰ ἱκανοποιήσῃ τὴν κουφότητά της, θέλει νὰ μειώσῃ τοὺς ἄλλους, διὰ νὰ φανῶμεν ἡμεῖς. Αὐτὴ ἡ ἔπαρσις καὶ ἀλαζονία γεμίσει τὸν νοῦν μας ἀπὸ καπνούς, οἱ ὁποῖοι δὲν ἐπιτρέπουν εἰς τὴν ὀρθὴν κρίσιν νὰ λειτουργήσῃ καὶ ὑπὸ τῶν ὁποίων σκοτιζόμενοι νομίζομεν, ὅτι ἔχομεν τὸ δικαίωμα νὰ γινώμεθα τῶν ἄλλων τιμηταί. Ἐπαρσις καὶ ἀλαζονία, μὴδὲ τῆς ἐωσφορικῆς ἐκείνης διαφέρουσα, διότι καὶ ἡμεῖς, ὡς ἐκεῖνος, καθ' ἣν στιγμὴν κατακρίνομεν, ζητοῦμεν νὰ στήσωμεν τὸν ἰδικὸν μας θρόνον ἐπάνω ἀπὸ τὸ θρόνον τοῦ Θεοῦ! Εἶναι τὸ κακὸν περιεχόμενον τῆς ψυχῆς μας, ὑπὸ τὸ πρῖσμα τοῦ ὁποίου καὶ μόνον εἶναι δυνατόν νὰ βλέπωμεν τὰς πράξεις τῶν ἄλλων καὶ ὑπὸ τοῦ ὁποίου ὀδηγοῦμεθα, ἵνα ἐξ ἰδίων τὰ ἀλλότρια κρίνωμεν, καὶ διὰ τοῦτο μετὰ καχυποψίας μόνον εἶναι δυνατόν νὰ προσβλέπωμεν τὸν πλησίον, ἀδυνατοῦντες νὰ ἐννοήσωμεν πῶς εἶναι δυνατόν ἐκεῖνος νὰ συμπεριφερθῆ ἄλλως ἢ ὅπως θὰ συμπεριφερόμεθα ἡμεῖς εἰς τὴν θέσιν τῆν ἰδικήν του. «Ὁ πονηρὸς ἀνθρώπος ἐκ τοῦ πονηροῦ θησαυροῦ ἐκβάλλει πονηρά», εἶπεν ὁ Κύριος· ἀδύνατον δὲ νὰ λαλήσῃ ἀγαθὰ ὁ ἀνθρώπος ὁ πονηρός, διότι «ἐκ τοῦ περισεύματος τῆς καρδίας τὸ στόμα λαλεῖ» (Ματθ. β' 34).

Ἀλλὰ εἰς τοῦτο εἶναι ἀνάγκη νὰ προστεθῆ ἀκόμη μίαν φορὰν—ἐλέγχθη ἤδη ἐν ἀρχῇ—ὅτι δὲν εἶναι σπάνιαι αἱ περιπτώσεις, κατὰ τὰς ὁποίας καὶ τὸ ἀμαρτωλὸν συμφέρον ἢ ἡ προσωπικὴ ἔχθρα συμμαχοῦσι πρὸς τὴν ὀλὴν αὐτὴν ἐσωτερικὴν ἀκαταστασίαν, διὰ νὰ καταστήσωσι θερμότερον, τάχα, τὸν θεῖον ζῆλον, ἡρωικότερον τὴν ὑπεράσπισιν τῆς ἀρετῆς! Τότε πλέον, ὅχι ἀπλῶς ἡ ἐπιπολαία ἀποδοχὴ καὶ διάδοσις τῶν σπερμολογιῶν καὶ τῶν ψιθύρων τῶν τριόδων, ἀλλὰ ὀχετοὶ ὀλόκληροι βορβόρου διανοίγονται, διὰ νὰ καταποντισθῆ ἐντὸς αὐτῶν ἡ τιμὴ καὶ ἡ ὑπόληψις τοῦ διακομένου! Τότε τίθενται τὰ πάντα εἰς ἐνέργειαν! Τότε αἱ μᾶλλον ἀφάνταστοι σκευαῖαι καὶ αἱ μᾶλλον πολυμήχανοι πλεκτάνα ἐξυφαίνονται· δὲν ὑπάρχει δὲ μέτρον, μήτε ὄριον εἰς τὴν ἐκλογὴν τῶν μέσων, τὰ ὁποία θὰ χρησιμοποιήσῃ τοῦ συκοφάντου ἡ μανία. Τότε ἰδίως ἡ γλώσσα γίνεται ἀκατάσχετον κακόν, μεστὴ τοῦ θανατηφόρου» τότε, πρὸ πάντων, ἡ γλώσσα γίνεται «πῦρ» καὶ «κόσμος τῆς ἀδικίας» (Ἰακ. γ' 6, 8).

«Γλώσσα μαλακὴ συντρίβει ὄστᾶ» (Παρ. κε' 15), εἶπε καὶ ὁ σοφὸς Παροιμιαστῆς. Καὶ ὄντως ἡ παγκόσμιος Ἱστορία καὶ ἡ καθημερινὴ πείρα ἀποδεικνύουν, πόσον δίκαιον εἶχον ὅλοι, ὅσοι ἐφοβήθησαν τὸ μικρὸν αὐτὸ «μέλος» τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος, ὅταν ἀποχαλινωθῆ. Ἀλλ' ὁ χριστιανὸς ὀφείλει τὴν γλώσσαν αὐτοῦ νὰ χαλιναγωγῆ καί, ὅταν εὐκολώτερον εἶναι νὰ παρασυρθῆ τις εἰς τὰ φοβερά ἀμαρτήματα τῆς γλώσσης, τόσον ἐντονωτέρα πρέπει νὰ εἶναι τοῦ χριστιανοῦ ἡ προσοχή. Πάντως δὲ οὐδεμίαν πρὸς τὴν ἀληθινὴν θρησκείαν τῆς ἀγάπης, τῆς πραότητος καὶ τῆς ταπεινώ-

Ο ΑΙΓΙΝΗΣ ΚΑΙ ΣΑΛΑΜΙΝΟΣ Σ ΑΜΟΥΗΛ*

Χαρακτηριστικὴ εἶναι ἡ πρὸς τὴν Σύνοδον ἀναφορὰ αὐτοῦ, δι' ἧς ἐξητήσατο παρ' Αὐτῆς πληροφορίας ἐπὶ περιπτώσεως Ὀθωμανοῦ ἐπιζητήσαντος, τὴν, εἰς τὸ ὀρθόδοξον δόγμα, προσέλευσιν ἰδοῦ δ' αὕτη. «Ἀριθ. 96. Ἐν Αἰγίνῃ τὴν 19 Ἰουλίου 1834.

Πρὸς

τὴν Σεβασμιωτάτην Ἱερὰν Σύνοδον τοῦ Βασιλείου τῆς Ἑλλάδος.

Πρὸ τινων ἡμερῶν ἦλθεν ἐκ Σάμου ἐνταῦθα εἰς Αἰγίναν, εἰς Ὀθωμανὸς ὀρμώμενος ἐκ Κωνσταντινουπόλεως ὅστις καὶ παρουσιασθεὶς εἰς τὴν ἐπισκοπὴν ὁμολόγησεν, ὅτι ἐγεννήθη εἰς Κωνσταντινούπολιν ἀπὸ γονεῖς χριστιανούς, ὅτι παιδιθὲν μετὰ τὸν θάνατον τῶν γονέων τοῦ τὸν ἐπῆρεν εἰς Ὀθωμανὸς καὶ τὸν ἐνέθρεψεν ὡς Τοῦρκον, ὅτι ἀφ' οὗ ἡλικιωθῆ ὀλίγον καὶ ἠσθάνετο ὀπωσοῦν, ἤκουεν ἀπὸ τοῦς γείτονος ἐκεῖ, χωρὶς ποσῶς αὐτὸς νὰ ἐνθυμεῖται, ὅτι ἦτον υἱὸς τοῦ Ἀλεξανδρῆ Κηπουροῦ· ἀφ' οὗ δὲ προέβαιεν ἡ ἡλικία του καὶ ἠσθάνετο βαθμηδὸν τοὺς λόγους τῶν γειτόνων καιριώτερον ἐζήτει εὐκαιρίαν διὰ νὰ φύγῃ κρυφίως ἀπὸ τὸν Ὀθωμανὸν αὐτὸν καὶ ἔλθῃ εἰς χριστιανικὸν τόπον, διὰ νὰ λάβῃ ἀκινδύνως τὸ θεῖον βάπτισμα, ὅτι ἀφ' οὗ ἦλθεν εἰς τὴν κανονικὴν ἡλικίαν ὑπῆγεν εἰς τὸ ἐν Κωνσταντινουπόλει Ὀθωμανικὸν τακτικόν, ἔμεινεν ἐκεῖ ὡς στρατιώτης γυμναζόμενος τὴν πολεμικὴν τέσσαρας χρόνους, καὶ μετὰ ταῦτα ἦλθεν

* Συνέχεια ἐκ τῆς σελ. 70

σεως δύνανται νὰ ἔχωσι σχέσιν γλῶσσαι κακαί, ὑπὸ οἰανδήποτε πρόφασιν φθειγόμεναι τὸ κακόν, πρὸ πάντων, ὅταν στρέφονται κατὰ τοῦ πλησίον: «Εἴ τις δοκεῖ θρησκός εἶναι ἐν ὑμῖν, μὴ χαλιναγωγῶν γλῶσσαν αὐτοῦ, ἀλλ' ἀπατῶν καρδίαν αὐτοῦ, τοῦτου μάταιος ἢ θρησκεία».

Ταῦτα τὰ ἀπὸ τῶν Ἱερῶν Γραφῶν διδάγματα, εἶθε νὰ γίνωσι κτῆμα ὅλων τῶν πιστῶν, διότι εἶναι ἀνάγκη ὁ λαὸς ὁ χριστιανικός, νὰ ἐγκολπωθῆ τὰς ἱεράς αὐτὰς ἀληθείας καὶ ν' ἀγωνισθῆ, ἵνα συμμορφώσῃ πρὸς αὐτὰς τὴν διαγωγὴν του, ἀφ' ἑνὸς μὲν ἀποστρέφων τὸ πρόσωπον καὶ βύων τὰ ὄψα ἐνώπιον τῶν φαύλων ἐκείνων, ὅσοι ἔργον θρησκείας ὑπολαμβάνουσι τὴν καταλαλιὰν καὶ τὴν συκοφαντίαν, ἀφ' ἑτέρου δὲ χαλιναγωγῶν, ὡς χριστιανούς ἐμπρέπει, τὴν γλῶσσαν καὶ τηρῶν αὐτὴν ἀπὸ ῥημάτων ἀπρεπῶν. «Γυναῖκες ἀργαί, περιερχόμεναι τὰς οἰκίας, οὐ μόνον δὲ ἀργαί ἀλλὰ καὶ φλύαροι καὶ περιεργοί, λαλοῦσαι τὰ μὴ ὄντα» (Α' Τιμ. ε' 13) καὶ οὐ μόνον γυναῖκες, ἀλλὰ καὶ ἄνδρες τοῦ ἰδίου φουράματος ὑπάρχουν δυστυχῶς καὶ σήμερον μετὰ τῶν χριστιανῶν μας. Δι' αὐτούς ἐλπὶς σωτηρίας δὲν ὑπάρχει, ἐὰν δὲν ἐπιστραφῶσιν ἀπὸ τῆς ὁδοῦ αὐτῶν τῆς πονηρᾶς. Πλὴν ἀκούσωμεν ὡς ἐν κατακλειδί τὴν ὁ Κύριος λέγει διὰ Ἡσαίου τοῦ προφήτου: «Λαὸς οὗ ὁ νόμος μου ἐν τῇ καρδίᾳ ὑμῶν, μὴ φοβεῖσθε ὀνειδισμὸν ἀνθρώπων, καὶ τῷ φαυλισμῷ αὐτῶν μὴ ἠτᾶσθε», (ε' 1, 7).

E. F. M.

εἰς τὴν Σμύρνην, κάκειθεν εἰς Σάμον, ὅπου ἐξομολογηθεὶς εἰς ἓνα πνευματικὸν ἐκεῖ ἐφάνησε τὸν σκοπὸν του· ὁ πνευματικὸς, λέγει, τὸν κατήχησε τεσσαράκοντα ἡμέρας, καὶ ἐν ᾧ ἐπλησίαζεν ἡ προθεσμία, καθ' ἣν ἔμελε πλέον νὰ βαπτισθῆ (πρὸς ταῦτα δὲ ἔφερε καὶ μάρτυρας Σαμίους ἀπὸ τοὺς παροικοῦντας ἐνταῦθα) συνέβη ὁ ἀποκλεισμὸς εἰς τὴν Σάμον καὶ οὕτως ὁμοῦ μὲ ἄλλους Σαμίους ἦλθεν ἐνταῦθα· ὅστις ἅμα ἦλθεν ἐπαρουσιάσθη εἰς τὴν Ἐπισκοπὴν διηγούμενος ὡς ἀνωτέρω καὶ ζητῶν ἐπιμόνας διὰ νὰ βαπτισθῆ.

Ἐγὼ ἰδὼν τὴν κλίσιν τοῦ ἀνθρώπου, φέροντος καὶ μάρτυρας Σαμίους, ὅτι εἰς τὴν Σάμον ἔμελλε νὰ βαπτισθῆ, ἀν δὲν συνέβαιεν ὁ ἀποκλεισμὸς, τὸν ἐπεμψα εἰς τὸν ἐνταῦθα παροικοῦντα Πρωτοσύγκελλον Συναίτην διὰ νὰ τὸν ἐξομολογήσῃ καὶ κατηχήσῃ κατὰ τὴν τάξιν, ἐξετάσῃ δὲ καὶ ἀκριβῶς μήπως ἔχη ὑπόκρυφόν τινα σκοπὸν· ὁ πνευματικὸς ἐξομολογήσας αὐτὸν μοι λέγει, ὅτι κατὰ τὰς ὁποίας ἔκαμε πρὸς τὸν προσήλυτον ἀκριβεῖς ἐξετάσεις κἀνένας ἄλλος σκοπὸς δὲν εἶναι, ἀλλὰ ζήλω θεῷ κινούμενος ζητεῖ τὴν πατρῴαν του θρησκείαν τὸ θεῖον Βάπτισμα.

Εἰς τοιαύτην περίστασιν ἐνέκριναν νὰ καθυποβάλλω ἐκθετικῶς τὴν ὑπόθεσιν πρὸς τὴν Σὴν Ἱερὰν Σύνοδον, ἐπομένως νὰ τὴν παρακαλέσω νὰ μὲ διατάξῃ τί πρέπει νὰ κάμω εἰς τὴν ἐπιμόνον ἀπόφασιν τοῦ προσήλυτου, καὶ νὰ μὲ ὀδηγήσῃ ἐάν τὸ ἐγκρίνῃ, ἀν πρέπη νὰ βαπτισθῆ ἢ μόνον νὰ μυρωθῆ, διότι δὲν ἐνθυμεῖται ἀν ἦτον βαπτισμένος ἢ ὄχι ὅταν ὁ Ὄθωμανὸς τὸν ἐπῆρεν.

Καὶ μὲ τὸ ὀφειλόμενον βαθύτατον σέβας ὑποσημειοῦμαι

Εὐπειθέστατος Μητροπολίτης Αἰγίνης Σαμουήλ).

Εἰ καὶ δὲν ἔχομεν ὑπ' ὄψει τὴν ἀπάντησιν τῆς Ἱερᾶς Συνόδου ἐπὶ τῆς ἀνωτέρω, τούτου, ἀναφορᾶς εἰκάζομεν, ὅτι αὕτη θὰ ἦτο καταφατική.

Ἡ Ἱερὰ Σύνοδος ἔχουσα ὑπ' ὄψιν ἐπικρατοῦσαν συνήθειαν, καθ' ἣν ὁ ἀρραβὼν «ἤτοι ἡ μεταξὺ τῶν νυμφευομένων καὶ τῶν γονέων ἢ ἐπιτρόπων αὐτῶν εἰς γαμικὴν συμβίωσιν πρὸ τοῦ τελείου γάμου γινομένη ὁμολογία ἢ συνυπόσχεσις» ἐγίνετο δι' ἱερολογίας, διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 521/281 καὶ ἀπὸ 17 Φεβρουαρίου 1834, ἐγκυκλίου Αὐτῆς, ἀπηγόρευεν ἐφεξῆς τὴν τέλεσιν τούτων δι' ἐκκλησιαστικῆς ἱερολογίας· ταύτη δ' ἐπόμενος καὶ ὁ Σαμουήλ ἀπηύθυνε «πρὸς τοὺς κατὰ τὴν ἐν τῇ πόλει Αἰγίνης καθεδρικὴν ἐκκλησίαν Μητροπόλεως ἐφημερεύοντας ἱερεῖς», καὶ «πρὸς τοὺς λοιποὺς τῶν κατὰ τὴν Αἰγιναὶ ἐκκλησιῶν ἱερεῖς, πρὸς τοὺς ἐν Σαλαμῖνι καὶ Ἀγκιστρίῳ» τὴν ὑπ' ἀριθ. 42/6/3/834 διαταγὴν αὐτοῦ, τῆς ὁποίας τὸ περιεχόμενον περιεστρέφετο περὶ τὴν ὑπόθεσιν ταύτην. «Ἡ Σ. Ἱερὰ Σύνοδος, ἀναγράφεται ἐν αὐτῇ, μαθοῦσα, ὅτι εἰς πολλὰ μέρη τοῦ Βασιλείου γίνεται ὁ ἀρραβὼν δι' εὐχῶν ἢ ὡς κοινότερον λέγεται, δι' ἱεροτελεστίας, ἐμποδιζόμενος ποτὲ παρὰ τῆς Ἐκκλησίας, διὰ τὰς κακὰς αὐτοῦ συνεπείας εἰς τὴν κοινωνίαν, διότι ἀν

ἐλύετο ὁ τοιοῦτος ἀρραβὼν συνέβαινον τὰ αὐτά, ὅσα καὶ ἀν ἐλύετο τέλειος γάμος ἀν ἀπέθνησκε τὸ ἐν πρόσωπον τῶν οὕτως ἀρραβωνισμένων τὸ ζῶν ἐθεωρεῖτο ὡς προνευμφευμένον, καὶ ἐπομένως συνήπτετο ὡς εἰς δεύτερον γάμον, ἐάν ἤθελε νὰ νυμφευθῆ. Καὶ διὰ ταῦτα ἡ Σ. Ἱερὰ Σύνοδος ἐπαναλαμβάνουσα ἤδη ἐκ νέου τὸν ποτὲ ἐμποδισμένον παρὰ τῆς Ἐκκλησίας τοιοῦτον γινόμενον ἀρραβῶνα, διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 521/281 ἐγκυκλίου τῆς εἰς τὴν Ἐπισκοπὴν ταύτην διατάττει διὰ νὰ κοινοποιήσῃ πρὸς ἅπαντας τοὺς κληρικούς τῆς ἐπισκοπῆς τὴν συνοδικὴν αὐτὴν ἐγκύκλιον.

Δι' ὃ κατὰ συνέπειαν αὐτῆς προσκαλεῖσθε διὰ νὰ μὴ πράξῃτε μὲ ἱερολογίαν ἀρραβῶνα ἐπ' οὐδενὶ λόγῳ καὶ προφάσει. «Ὅντινα δ' εὖροι ἡ Ἐπισκοπὴ παραβαίνοντα τὴν συνοδικὴν αὐτὴν ἐγκύκλιον, ὁ μὲν παρανόμως ἱεροπράξας θέλει τιμωρηθῆ αὐστηρῶς ὡς παραβάτης καὶ ἀπειθῆς, ὁ δὲ ἀρραβὼν τοιοῦτος, θέλει κηρυχθῆ ὡς μηδὲως γεγεννημένος».

Ἄλλὰ καὶ τὴν συνήθειαν τῆς, δι' ἱερολογίας, ἀδελφοποιίας κατήγγησεν ἡ Σύνοδος, ἐκδοῦσα τὴν ὑπ' ἀριθ. 523/283 ἐγκύκλιον Αὐτῆς, εἰς ἐκτέλεσιν τῆς ὁποίας ὁ ἱστορούμενος Ἀρχιερεὺς ἐξέδωκε τὴν ὑπ' ἀριθ. 43/6/3/834 τοιαύτην πρὸς τοὺς ὑπ' αὐτόν, ἐφημερίους, δι' ἧς ἔλεγε τὰ ἐξῆς. «Εἰς πολλὰ μέρη τῆς Ἑλλάδος ἐπεκράτησε καὶ ἐπικρατεῖ ἴσως ἔως τώρα συνήθεια, τὸ νὰ γίνεται δι' ἱερολογίας ἢ λεγομένη ἀδελφοποιία, ἣτις ἦτον ἐμποδισμένη κατὰ καιροὺς παλαιῶν καὶ νεωτέρων ἢ παράλογος αὐτὴ πρᾶξις· καὶ αὕτη ἴσως ἐπενοήθη, διότι πολλοὶ γονεῖς ἀτεκνοὶ ὄντες εὐρίσκουσι παρηγορίαν τῆς ἀτεκνίας εἰς τὴν εἰσποίησιν ξένων τέκνων ὡς ἰδίων, καὶ κατὰ μίμησιν αὐτῆς ἐπενοήθη καὶ ἡ παράλογος ἀδελφοποιία· ἀλλὰ τὸ δεύτερον ἢ παιδοποιία καὶ οἱ πολιτικοὶ νόμοι συγχωροῦσι καὶ ἡ Ἐκκλησία τὸ ἀνέχεται, ὡς σύμφωνον πρὸς τὴν φύσιν αὐτὴν, διότι πατὴρ καὶ μήτηρ γεννῶσι τέκνον, οὐχὶ δὲ καὶ ἀδελφὸς ἀδελφὴν ἢ ἀδελφὴ ἀδελφόν.

Διὰ τοῦτο κατὰ συνέπειαν τῆς ὑπ' ἀριθ. 523/283 ἐγκυκλίου τῆς Σ. Ἱερᾶς Συνόδου εἰς τὴν Ἐπισκοπὴν ταύτην, ἀπαγορεύεσθε τὸ νὰ πράξῃτε δι' ἱερολογίας τὴν παράλογον αὐτὴν ἀδελφοποιάν. Ὅστις ἤθελε φωραθῆ παραβαίνων τὴν παροῦσαν γενομένην κατὰ συνέπειαν τῆς συνοδικῆς ἐγκυκλίου, θέλει τιμωρηθῆ αὐστηρῶς».

Ἐνταῦθα τοῦ λόγου γενόμενοι σκόπιμον ὑπολαμβάνομεν, ἵνα καταχωρίσωμεν ἀπόφασιν διαζυγίου παρ' αὐτοῦ ἐκδοθέντος, ἔχοντος διάφορον τύπον τῶν σημερινῶν τοιοῦτων.

Ἄριθ. 129. Ἐν Αἰγίνῃ τὴν 6 Νοεμβρίου 1834.

Πρὸς τοὺς Κους Ἀναγνώστην Β. καὶ Μαλαματιαν Β.²

Ἀπόφασιν διαζυγίου.

Παραστάntες ἐνώπιον τῆς Ἐπισκοπῆς ταύτης ὁ Ἀναγνώστης Ἄν. Β. καὶ ἡ σύζυγος αὐτοῦ Μαλαματιαν Β.²

1. Μεταγενεστέρως ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ θέματος ἐξέδωκε τὰς ὑπ' ἀριθ. 9706/368/11/6/859, 13385/656/26/9/862, 278/18 11/1/863 ἐγκυκλίους. Πρβλ. Στεφ. Γιαννοπούλου ἐνθ' ἀνωτ.σ. 466-469.

2. Οὗτοι κατήγοντο ἐκ Σαλαμῖνος.

1. Στεφ. Γιαννοπούλου Ἀρχιμ., Συλλογὴ τῶν ἐγκυκλίων τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος. Ἐν Ἀθήναις 1901 σ. 456.

τένια Ἀ. Β. κατὰ τοὺς μῆνας Φεβρουάριον καὶ Μάρτιον τ.ε. ἐξέθεσαν προφορικῶς, ὅτι πρὸ δέκα ἐτῶν συζευθέντες νομίμως ἔζησαν ἕκτοτε ὄχι ἡσυχῶς· ὅτι πρὸ δύο ἐτῶν δυσαρρεστηθέντες ἐπὶ πλέον ἀμφοτέροι, κατήντησαν εἰς τὸ ἀδύνατον τοῦ συζῆσαι εἰς τὸ ἐφεξῆς· καὶ διὰ ταῦτα ἐκ συμφώνου ἐζήτησαν παρὰ τῆς Ἐπισκοπῆς τὴν, ἀπ' ἀλλήλων, κανονικὴν διάζευξιν. ■

Εἰς τὰ προβαλλόμενα παρ' ἀμφοτέρων δικαιολογήματα, ἡ Ἐπισκοπὴ διέταξεν αὐτοὺς τὸ νὰ μείνωσιν ἀπ' ἀλλήλων τοπικῶς χωρισμένοι, μέχρις ὅτου πληροφηθῆ περιστατικώτερον τὰς νομίμους αἰτίας τῆς διαζεύξεως, καὶ μήπως ἐν τῷ διαστήματι αὐτῷ μετανοήσωσι καὶ συζευθῶσιν· ἀλλ' ἐν ᾧ περιέμενε τὴν διόρθωσιν αὐτῶν ἅμα ἤλθομεν ἐξ Αἰγίνης εἰς Σαλαμίνα ἐνταῦθα ἐπαρουσίασαν εἰς τὴν ἐπισκοπὴν ἀναφορὰν τῶν ζητούντων ἐπιμόνωσιν τὸ νὰ διαζευθῶσιν.

Ἡ Ἐπισκοπὴ προσκαλέσασα αὐτοὺς καὶ ἐρωτήσασα τὰς αἰτίας τῆς μεταξύ δυσαρρεσκείας τῶν, ἡ μὲν γυνὴ ἐπρότεινε ὡς δικαιολογητὰ κατὰ τοῦ συζύγου τῆς, ὅτι ζῶν ἀσώτως εἰς... μέθας· καὶ μυρία ἄλλα καταδάπανησε τὴν προικίαν κατάστασίν τῆς, καὶ μ' ὄλον ὅτι διὰ πολλῶν μέσων ἐπάσχισεν νὰ τὸν ἀποκόψῃ ἀπὸ αὐτῶν, ἐστάθη ὅμως ἀδύνατον... καὶ τοιοῦτος, ὡς λέγει, ὢν ὁ σύζυγός τῆς εἶναι πλέον ἀδύνατον νὰ συζῆσῃ μετ' αὐτοῦ.

Προσκληθεὶς ἐπίσης καὶ αὐτὸς προσωμολόγησεν ἐπικυρώσας ἀληθῆ τὰ παρὰ τῆς συζύγου τοῦ προβαλλόμενα, προσθέσας ὅτι καὶ αὐτὸς δὲν δύναται νὰ συζῆσῃ μετ' αὐτῆς, κατὰ τὰς ἐγγράφους καὶ ἐμμαρτύρους ἐξομολογήσεις ἀμφοτέρων.

Ἡ Ἐπισκοπὴ ἀπ' οὐ ἐπάσχισε διὰ ἱκανὰς ἡμέρας καὶ μὲ τὰς ὅσας ἐπεχειρήσθη προτροπὰς εἰς τὰ μέρη διὰ νὰ ἡσυχάσωσι καὶ νὰ ζήσωσι τοῦ λοιποῦ ἐν εἰρήνῃ καὶ ὁμονοίᾳ καὶ δὲν ἐδυνήθη νὰ κατορθώσῃ εἰς τὸ νὰ τοὺς καταπέισῃ· διανοουμένη δὲ ὡς μόνῃ νόμιμος καὶ εὐλογος αἰτία ἐστὶ τῆς... τὸ ἔγκλημα, καὶ προνοουμένη μῆτι δεινότερον συμβῆ ἕκ τῆς τούτων εἰς τὸ ἐξῆς συνοικήσεως...

Διὰ ταῦτα

ἀποφασίζει, ὅτι ἔχει διεζευγμένους καὶ λελυμένους τοὺς ρηθέντας Ἀναγνώστην καὶ Μαλαματένιαν τοῦ λοιποῦ πάσης γαμικῆς συναφείας, καὶ μετὰ ἕξ μηνῶν παρέλευσιν ἀπὸ τῆς σήμερον, ἔχουσιν ἀμφοτέροι τὴν ἐκκλησιαστικὴν ἄδειαν, εἰς δεύτερον γάμον συζευθῆναι, ὁ μὲν μετ' ἄλλης γυναικός, ἡ δὲ μετ' ἄλλου ἀνδρός.

Τὸ παρὸν διαζύγιον νὰ κοινοποιηθῆ εἰς ἀμφοτέρα τὰ μέρη.

Ὁ Μητροπολίτης Αἰγίνης Σαμουήλ.

Διὰ τῆς ἀπὸ 27 Ἰουνίου 1834 ἀναφορᾶς ὁ, ἐκ Σαλαμίνας, καταγόμενος Ἀναγνώστης Σ. ὑπέβαλε τῇ Ἐπισκοπῇ ταύτῃ αἴτησιν διαζυγίου πρὸς τοῦτο ὁ Σαμουήλ, πρὶν ἢ προβῆ εἰς τὴν ἐκδοσιν τοιοῦτου, παρεκάλεσε τὸν ἑπαρχὸν Μεγαρίδος καὶ Σαλαμίνας, διὰ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 104/31/7/834 ἐγγράφου αὐτοῦ, ὅπως, ἐπιλαμβανόμενος τῆς ὑποθέσεως ταύτης, ἐξετάσῃ μάρτυρας πρὸς διακρίβωσιν τῆς ἀληθείας τοῦ αἰτούντος τὴν διάζευξιν. «Ἡ Ἐπισκοπὴ μὴ δυναμένη νὰ

ἐξετάσῃ, ἔγραψεν, ἂν οἱ λόγοι τοῦ ἀναφερομένου εἶναι ἀληθεῖς καὶ, ἐπειδὴ οἱ μάρτυρες ἴσως ἤθελον δυσκολευθῆ διὰ νὰ ἔλθωσιν ἐνταῦθα αὐτοπροσώπως διὰ νὰ ἐξετασθῶσι κατὰ τὴν τάξιν. Διὰ τοῦτο παρακαλεῖσθε, Κύριε ἑπαρχε, διὰ νὰ προσκαλέσητε ἐνώπιόν Σας τὸν ἀναφερόμενον Ἀναγνώστην Σ. καὶ ὑποχρεώσητε αὐτὸν διὰ νὰ προτείνῃ τὰ ὀνόματα τῶν μαρτύρων τῶν γινωσκόντων περιστατικῶς ὅσα ὡς ἀνωτέρω αὐτὸς ἐναντίον τῆς γυναικός του ἐκθέτει, τοὺς ὁποίους ἀπ' οὐ ἐνόρκως ἐξετάσητε, εὐαρεστηθῆτε διὰ νὰ πέμψητε ἐπισήμως τὰς ἐνόρκους αὐτῶν ἐξομολογήσεις, ὅπως διὰ τῶν μέσων τούτων προοδεύσῃ ἡ Ἐπισκοπὴ εἰς τὰ περαιτέρω.

Ἐν τούτοις δὲ θέλητε διατάξει καὶ τὰ διαφερόμενα μέρη διὰ νὰ ἔλθωσιν αὐτοπροσώπως ἐνταῦθα εἰς Αἶγινα καὶ παρουσιασθῶσιν εἰς τὴν Ἐπισκοπὴν».

Κατὰ τὴν ὑπ' ὄψιν ἐποχὴν, ἐν Αἰγίνῃ, διέμενον δύο, ἐκ Λευκάδος, ἱερεῖς, οἱ Παναγιώτης Μελάς καὶ Ἰωάννης Σούντιας ἀρκετάς, προσενεγκόντες, ὑπηρεσίας εἰς τὴν Ἐπανάστασιν τοῦ 1821· περὶ τῶν τοιούτων κληρικῶν προνοοῦσα ἡ Πολιτεία παρεκάλεσε τὴν Ἱερὰν Σύνοδον, ὅπως δι' ἐγκυκλίου Αὐτῆς γράμματος ὑποδείξῃ εἰς τοὺς, κατὰ τόπους, Ἀρχιερεῖς, ἵνα ὑποβάλωσιν ὀνομαστικὸν κατάλογον ἱερέων, εἰς τὴν κατηγορίαν ταύτην, ἐμπιπτόντων ταύτῃ δ' ἐπόμενος ὁ Σαμουήλ ἀπέστειλε πρὸς τοὺς, ὡς ἄνω, ἱερεῖς τὸ κάτωθι αὐτοῦ ἔγγραφο.

«Ἀριθ. 139 Ἐν Αἰγίνῃ τὴν 26 Νοεμβρίου 1834.

Πρὸς

Τοὺς Κους παπᾶ Παναγιώτην Μελάν καὶ παπᾶ Ἰωάννην Σούντιαν Λευκαδίου.

Ἡ Σ. Ἱερὰ Σύνοδος διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 1807/995 ἐγκυκλίου τῆς εἰδοποιούσα καὶ τὴν ἐπισκοπὴν ταύτην, ὅτι ἡ Α. Μ. ὁ Βασιλεὺς προνοῶν ἠδόκησε νὰ ἐξοικονομηθῶσι καὶ ὅλοι οἱ ἐντὸς τοῦ Βασιλείου τῆς Ἑλλάδος, κληρικοί, ὅσοι ὑπηρέτησαν στρατιωτικῶς κατὰ γῆν ἢ θάλασσαν τὴν πατρίδα, καὶ ὅσοι λαβόντες μέρος εὐεργετικῶν εἰς τὸν ὑπὲρ αὐτῆς ἀγῶνα, κατεστάθησαν διὰ τοῦτο ἀνίκαιοι πρὸς τὸν ἀπὸ τοῦ ἐπαγγέλματος αὐτῶν πορισμὸν, λαμβάνοντες μέρος γῆς καὶ χρηματικῆς σύνταξιν, μὰς διατάττει, κατὰ συνέπειαν τῆς ὑπ' ἀριθ. 5453/1984 ἐγγράφου τῆς, ἐπὶ τῶν Ἐκκλησιαστικῶν Β. Γραμματείας τῆς Ἐπικρατείας, νὰ προσκαλέσωμεν ὅλους τοὺς κληρικούς ἐκείνους τοὺς εὐρισκομένους εἰς τὴν ἐπισκοπὴν ταύτην, ὅσοι ἔχουσιν ἀποδεδειγμένως δικαιώματα εἰς τὴν τοιαύτην περιθάλψιν, νὰ τὰ διεθύνωσιν εἰς τὴν Ἐπισκοπὴν.

Ἡ Ἐπισκοπὴ νομίζουσα ὅτι ὑπάγεσθε καὶ ὑμεῖς εἰς τὴν, ὡς ἀνωτέρω, κατηγορίαν, Σας προσκαλεῖ, κατὰ συνέπειαν τῆς ἀνωτέρω Συνοδικῆς διαταγῆς διὰ νὰ διεθύνητε εἰς αὐτήν.

α) Ἐποδεικτικὰ τῶν στρατιωτικῶν ἐκδουλεύσεών Σας, ἐπικυρωμένα κατὰ τὴν τάξιν ἀπὸ τὴν ἀνήκουσαν πολιτικὴν ἀρχήν.

β) Σημείωσιν ἀκριβῆ τοῦ ὀνόματος, τοῦ ἐπιθέτου, τῆς πατρίδος, τῆς ἡλικίας, τοῦ στρατιωτικοῦ σας βα-

Η ΤΕΛΕΤΟΥΡΓΙΑ ΕΝ ΤΗ ΟΡΘΟΔΟΞΩ ΕΚΚΛΗΣΙΑ

* Ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία εἶναι μία Ἐκκλησία μετέλοισιν. Ὑπάρχει ἓνας πλοῦσιος στολισμὸς εἰς τὸ ἐξωτερικὸν τῆς, μία δραματικὸτης εἰς τὰς τελετάς τῆς καὶ μία μεγαλοπρέπεια εἰς τὰς ψυχολογικὰς προσεγγίσεις τῆς. Εἶναι ἱκανὴ πάντοτε νὰ ἱκανοποιῇ τὰς γνώμας τῶν ἀνθρώπων καὶ νὰ σαγήνη τὰς καρδίας των. Κτυπᾷ εἰς τὰς αἰσθήσεις καὶ τὴν φαντασίαν τῶν πιστῶν μετέπειθως προπαρασκευασμένην τελετοουργίαν, δημιουργημένην διὰ τῶν αἰῶνων. Καὶ παραδέχεται, ὅτι αὐτὸς εἶναι ἓνας ἀπὸ τοὺς λόγους τῆς ἀενάου ἐπιτυχίας τῆς ὑπὸ τὴν εὐλογίαν καὶ τὸν φωτισμὸν τοῦ Θεοῦ.

Θὰ ἡδύνατο ὅμως κάποιος νὰ ἐρωτήσῃ: Αὐτὴ ἢ προσήλωσις τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας εἰς τοὺς ἐξωτερικοὺς τύπους καὶ τὰ τελετοουργικὰ σχήματα εἶναι πραγματικῶς εὐεργετικὴ καὶ ἀπαραίτητος δι' ἓνα ἴδρυμα, τὸ ὁποῖον ἔχει καθαρῶς πνευματικὸν σκοπὸν καὶ τὸ ὁποῖον ὑπόσχεται εἰς τοὺς ὁπαδοὺς του ἓνα μέρος εἰς τὴν πνευματικὴν ζωὴν, μετέμονον τὴν καθαρῶς ἠθικὴν καὶ διανοητικὴν ἀσκήσιν τῆς πίστεως καὶ τῆς ἀγάπης; Ὑπάρχει ἀνάγκη τόσοσιν πλουσίας τελετοουργίας, διὰ νὰ γνωρίσωμεν καὶ ἀγαπήσωμεν τὸν Θεόν; Ὅλη αὐτὴ ἢ μεγαλοπρεπὴς ἐπίδειξις καὶ ἀκριβολογία περὶ τοὺς τύπους μήπως βαρύνει ἐπὶ τῆς ψυχῆς τοῦ ἀνθρώπου, ταράσσει τὸν λογισμὸν του καὶ παραλύει τὴν προσπάθειάν του νὰ πλησιάσῃ τὸν πνευματικὸν καὶ ἀόρατον Θεόν; Δὲν ἦσαν οἱ πρῶτοι χριστιανοὶ πολὺ περισσότερον ἀπλοῖ εἰς τὴν λατρείαν καὶ δὲν ἦτο ἢ πίστις των ἐξόχως βαθεῖα καὶ ὁ ζῆλός των ἔνθεος καὶ θερμὸς;

μοῦ (ἂν ἐλάβετε τοιοῦτον) τοῦ τόπου τῆς εἰς τὸ ἐξῆς σταθερᾶς διαμονῆς σας, τὴν κτηματικὴν Σας κατάστασιν, τὸν ἀριθμὸν τῶν μελῶν τῆς οικογενείας σας καὶ τὴν κατάστασιν ἐνὸς ἐκάστου αὐτῶν, ἂν δηλ. εἶναι κατεστημένα ἢ ὄχι, καὶ ὅλας τὰς ἄλλας περιστάσεις, διὰ νὰ τὰ καθυποβάλλῃ ἢ Ἐπισκοπὴ πρὸς τὴν Ἱερὰν Σύνοδον, καὶ αὐτὴ πρὸς τὴν Κυβέρνησιν, ἥτις ὀδηγομένη, ν' ἀποφασίσῃ ἐπὶ τούτων τὸ ποσὸν καὶ τὸν τρόπον τῆς ἐξοικονομήσεως καθὼς καὶ τὰς ἐπιβλητέας ὑποχρεώσεις, ἂν κριθῆς χρησίμος εἰς ἐκκλησιαστικὰς ὑπηρεσίας.

Ἄλλ' ἐπειδὴ μετὰξὺ εὐρίσκονται καὶ ἱερομόναχοι, καθὼς καὶ ἔγγαμοι, εἴτε χηρεύσαντες, εἴτε ἄλλως ἄσχετοι μετέμονον κόσμον, δύνανται νὰ ἐγκαταβιώσωσι εἰς Μοναστήριον, οἱ τοιοῦτοι θέλουσι σημειώσωσι εἰς ποῖον τῶν διατηρουμένων Μοναστηρίων εὐαρεστοῦνται νὰ ἐγκαταβιώσωσι, διὰ νὰ πληρῶνεται ἢ σύνταξις των εἰς τὸ Ταμεῖον τοῦ Μοναστηρίου ἐκεῖνου.

Ταῦτα εἰδοποιούσα ἢ ἐπισκοπὴ πρὸς ὑμᾶς, Σας προσκαλεῖ νὰ συμμορφωθῆτε μετέμονον ὡς ἀνωτέρω ἐνδιαλαμβανόμενα.

Ὁ Μητροπολίτης Αἰγίνης
Σαμουήλ».

(Συνεχίζεται)

† Ὁ πρ. Λήμνου ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ

Πρὶν διαπραγματευθῶμεν αὐτὰς τὰς προβαλλόμενας ἀπορίας, ἂς ἐνθυμηθῶμεν, ὅτι καὶ αἱ πλέον ἀπλούσταται, ἀκόμη καὶ αἱ πάρα πολὺ αὐστηραὶ αἰρέσεις, δὲν στεροῦνται τελείως τελετοουργίας. Οὐδεμία αἵρεσις ἠρνήθη ποτέ εἰς τὴν πρᾶξιν τὰς αἰσθητὰς ἀξίας· πᾶσαι δὲ ἔχουσιν ἐξωτερικοὺς τύπους διὰ τὴν δημιουργίαν θρησκευτικῆς ἀτμοσφαιρας καὶ τὴν παρότρυνσιν τῶν πιστῶν εἰς συμμετοχὴν εἰς τὴν κοινὴν λατρείαν καὶ τὴν μυστηριακὴν ζωὴν τῆς Ἐκκλησίας. Καὶ μόνον αὐτὴ ἢ ὁμαδικὴ ψαλμωδία τῶν ὕμνων εἶναι μία αἰσθητὴ προσέγγισις, μία εὐσυγκίνητος λεωφόρος διὰ τὴν ψυχὴν τοῦ θρησκευόντος ἀνθρώπου. Εἶναι δέ, ἐξ ἄλλου, γεγονός ἀναμφισβήτητον, ὅτι καὶ διὰ τὴν πλέον ριζοσπαστικὴν αἵρεσιν τῆς Διαμαρτυρήσεως ὑπάρχει πάντοτε τὸ πρόβλημα τῆς παραδοχῆς καὶ δημιουργίας μιᾶς πλουσίας τελετοουργίας, ἱκανῆς νὰ ἀνταποκριθῇ πρὸς τὰς ἀνάγκας καὶ τὰς ἀπαιτήσεις τῆς ἀνθρωπίνης ψυχῆς. Τοῦτο ἰδιαίτερος εἶναι ἀληθὲς διὰ τὸν σύγχρονον Λουθηρανισμόν καὶ τὸν Ἀγγλικανισμόν. Ὑπάρχουσι σήμερον κοινότητες προτεσταντῶν μοναχῶν, αἱ ὁποῖαι, ἐγκαταλείψασαι κάθε δισταγμὸν καὶ ἀμφιταλάντευσιν ἐπέστρεψαν ὀπίσω εἰς τὸ τυπικὸν τῆς Ρωμαιοκαθολικῆς Ἐκκλησίας πρὸς ἱκανοποίησιν πραγματικῆς ψυχικῆς ἀνάγκης τῶν μελῶν των.

Ὅπως καὶ ἂν ἔχη τὸ πρᾶγμα, αὐτὴ δὲν εἶναι ἢ ἀπάντησις εἰς τὰ ἐρωτήματα, τὰ ὁποῖα ἐθέσαμεν ὡς πρὸς τὴν συνετὴν ἢ μὴ ἐγκατάλειψιν τῆς ἀπλότητος τῆς ἀρχεγόνου χριστιανικῆς λατρείας.

Γνωρίζομεν ὅτι οἱ χριστιανοὶ συγγραφεῖς τοῦ δευτέρου αἰῶνος ἐνεκωμιάζον τὴν πνευματικὴν ιδιότητα τῆς νέας λατρείας, ὡς ἀντίθετον πρὸς τὰς αἱματηρὰς θυσίας καὶ τὸ ὑλιστικὸν πνεῦμα τῶν θρησκευτικῶν ἐπιδείξεων ἀμφοτέρων τῶν θρησκειῶν, τῆς μωσαϊκῆς καὶ τῆς εἰδωλολατρικῆς. Καὶ ὁ θεόπνευστος Ἀπόστολος Παῦλος ὑπενθύμιζεν εἰς τοὺς ἔθνικοὺς καὶ Ἑβραίους προσηλύτους, νὰ λησμονήσωσιν τὰ τελετοουργικὰ ἔργα τοῦ μωσαϊκοῦ νόμου τῶρα, ὅτε εἶχεν ἔλθῃ ὁ Μεσσίας καὶ νέος Νομοδότης. Προέτρεπεν αὐτοὺς νὰ ἐγκαταλείψωσιν τὸ αἷμα τῶν τακτικῶς θυσιαζόμενων τράγων καὶ μόσχων καὶ νὰ στρέψωσιν τὴν πίστιν των εἰς τὸ αἷμα τοῦ Χριστοῦ, τοῦ Ἄμνου τοῦ Θεοῦ, τὸ ὁποῖον, κυθὲν ἀπαξ, ἐξίλιωσε τὴν θείαν Δικαιοσύνην εἰς τὸν αἰῶνα. Ὁ Χριστὸς ἔγινεν ὁ Εἷς θύτης καὶ τὸ Ἐν θῦμα τῆς εὐπροσδέκτου θυσίας. Καὶ ἔκτοτε, ὡς Αἰώνιος Ἀρχιερεὺς, προσφέρει τὴν θυσίαν τοῦ Γολγοθᾶ διὰ τοῦ Ἱερατείου Του εἰς τὴν Θείαν Εὐχαριστίαν τῆς Καινῆς καὶ Αἰωνίας Διαθήκης, ὡς προεφητεύθη ὑπὸ τοῦ Μαλαχίου εἰς τὸ α' κεφ. τῆς Προφητείας του, καὶ τὸ ζωογόνον αἷμα Του μυστηριωδῶς μεταγγίζεται μέσα εἰς τὰς ψυχὰς τῶν ἀνθρώπων.

Ἄλλὰ οἱ Χριστιανοὶ καὶ οἱ Ποιμένες των ταχέως ἐδιώχθησαν μετέμονον καὶ ἐπίμονον καταδίωξιν, ὥστε ἢ λατρεία των ἐπεβάλλετο ἐκ των πραγμάτων νὰ εἶναι τόσοσιν μυστικὴ καὶ ἀπλῆ, ὅσον ἦτο δυνατόν. Ὅτε ὅμως, ἐπὶ τέλους, ἀνεγνωρίσθη εἰς αὐτοὺς ὑπὸ τοῦ Μ. Κωνσταντίνου τὸ δικαίωμα τῆς ἐλευθέρως λατρείας, ἤρχισαν τὸ ἔργον τῆς διαδόσεως τοῦ εὐαγγελίου εἰς ὅλα τὰ ἔθνη. Ἀπλοῖ ὡς αἱ περιστραὶ εἰς τὸν

ἐκφέρωσι διὰ τοῦ τύπου τὴν γνώμην αὐτῶν, θὰ ὑποβάλωσι τὰς ἀπόψεις καὶ γνώμας αὐτῶν τῇ Ἱερᾷ Συνόδῳ διὰ μελέτην καὶ ἔγκρισιν.

»Ἡ Ἱερὰ Σύνοδος ἀξιοῖ τὴν πιστὴν τήρησιν τοῦ περιεχομένου τῆς παρουσίας Ἐγκυκλίου αὐτῆς».

— Ἡ Ἱερὰ Σύνοδος ἀπέλυσε, ὡσαύτως, τῇ 1ῃ Ἰσταμένου μηνὸς τὴν ὑπ' ἀριθ. 554/798 Ἐγκύκλιον πρὸς τοὺς Σεβ. Ἱεράρχας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος ἔχουσαν ὡς ἐπεταί :

«Περὶ ἦλθεν εἰς γνώσιν τῆς Ἱερᾶς Συνόδου, ὅτι τινὲς τῶν Σεβασμιωτάτων Μητροπολιτῶν τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, μετέθεσαν αὐτοβούλως τὴν ὥραν τῆς τελέσεως τῆς Ἀναστάσεως κατὰ τὴν ἀγίαν καὶ μεγάλην Κυριακὴν τοῦ Πάσχα, τελούντες αὐτὴν κατὰ τὰς πρώτας ὥρας πρὸ τῆς πρωΐας τῆς Κυριακῆς τοῦ Πάσχα, ἀντὶ τῆς τελέσεως αὐτῆς κατὰ τὸ μεσονύκτιον, κατὰ τὴν παραδοθεῖσαν ἡμῖν ἀρχαίαν ἐκκλησιαστικὴν συνήθειαν, περὶ τῆς ὁποίας ῥητὴ μνεία γίνεται εἰς τὸν Α' κανόνα τοῦ Ἁγίου Διονυσίου Ἀλεξανδρείας καὶ εἰς τὸν ΠΘ' τῆς ΣΤ' Οἰκουμενικῆς Συνόδου, καθ' οὓς «χρὴ τοὺς πιστοὺς περὶ μέσας τῆς μετὰ τὸ μέγα Σάββατον νυκτὸς ὥρας ἀπονησιτίεσθαι», καὶ τὴν ὁποίαν ἅπασα ἡ ἀνὰ τὴν οἰκουμένην Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ μετ' εὐλαβείας ἀνεκάθεν ἐτήρησε καὶ ἐξακολουθεῖ διατηροῦσα ἄχρι τοῦ νῦν.

»Ἡ λειτουργικὴ αὕτη παράδοσις περιελήφθη, ὡς ἦτο φυσικόν, καὶ εἰς τὸ τυπικόν τῆς τοῦ Χριστοῦ Μεγάλης Ἐκκλησίας, ὅπερ καθορίζει εἰς τὴν τυπικὴν διάταξιν τῆς Κυριακῆς τοῦ Πάσχα, ὅτι «περὶ ὥραν ε' τῆς νυκτὸς εἰσερχόμεθα ἐν τῷ ναῷ...» καὶ περαιτέρω, μετὰ τὴν τελετὴν τῆς Ἀναστάσεως, διατάσσει τὴν τέλεσιν τοῦ Ὁρθροῦ τῆς μεγάλης ταύτης ἑορτῶν ἑορτῆς, καὶ ἐν συνεχείᾳ καθορίζει τὰ τῆς θείας Λειτουργίας, ἐνδεικτικῶς ἀναφέρον «ἀρχεται ἡ λειτουργία» ἀμέσως μετὰ τὴν ἀκολουθίαν τοῦ Ὁρθροῦ.

»Ὅθεν ἡ Ἱερὰ Σύνοδος, ἐπιβλέπουσα καὶ ἐπὶ τὰ τῆς θείας Λατρείας, μετὰ τὰ ὡς ἄνω διαλαβανόμενα παραγγέλλει ὑμῖν, διὰ τοῦ παρόντος Ἐγκυκλίου γράμματος, ἵνα ἡ τελετὴ τῆς Ἀναστάσεως κατὰ τὴν ἀγίαν Κυριακὴν τοῦ Πάσχα τελεῖται ἀκριβῶς τῇ δωδεκάτῃ νυκτερινῇ τοῦ Μεγάλου Σαββάτου, καὶ ἐπακολουθῇ ἀμέσως ἡ ἀκολουθία τοῦ Ὁρθροῦ, καὶ ἐν συνεχείᾳ τελεῖται ἡ θεία Λειτουργία.

»Ταῦτα παραγγέλλουσα ὑμῖν ἡ Ἱερὰ Σύνοδος, ἐπιστᾶ τὴν ὑμετέραν προσοχὴν ἐπὶ τῆς τηρήσεως αὐτῶν, καὶ ἕνεκα τοῦ σεβασμοῦ πρὸς τὴν παραδόσασαν ἡμῖν τὸ ἔθος πολιτῶν ἀρχαιότητα, καὶ ἕνεκα τῆς ὁμοιομορφίας ἐν τῇ θείᾳ Λατρείᾳ, περὶ τῆς ὁποίας ὁμοιομορφίας ὁ τῶν Ἐθνῶν Ἀπόστολος Παῦλος παραγγέλλει «πάντα εὐσχήμως καὶ κατὰ τάξιν γενέσθω».

Ἀποστολικὴ Διακονία. Ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Κρήτης κ. Εὐγένιος, ἐπισκεφθεὶς τὸ Θεολογικὸν Οἰκοτροφεῖον, παρεκάθησεν εἰς τὴν κοινὴν φοιτητικὴν τράπεζαν, μετὰ τοῦ Γεν. Διευθυντοῦ τῆς Ἀποστολ. Διακονίας Καθηγητοῦ κ. Βασ. Μ. Βέλλα, καὶ ὠμίλησε μετὰ τὸ γεῦμα πρὸς τοὺς τροφίμους τοῦ Ἰδρύματος.

Ἐγκρίσει τοῦ Μακ. Ἀρχιεπισκόπου ἀπεστάλη ὑπὸ τῆς Ἀποστολ. Διακονίας εἰς Χανιά ὁ Πανοσιολ. Ἀρχιμανδρίτης κ. Θεόκλητος Μιχαλάς, κατόπιν σχετικῆς παρακλήσεως τοῦ Θεοφίλ. Ἐπισκόπου Κυδωνίας καὶ Ἀποκορώνου κ. Ἀγαθαγγέλου, εἰς ἐνίσχυσιν τοῦ αὐτόθι πνευματικοῦ ἔργου.

Ἐξεδόθη καὶ ἐτέθη εἰς κυκλοφορίαν ὁ πρῶτος τόμος τῆς «Βιβλιοθήκης Ἑλλήνων Πατέρων καὶ Ἐκκλησιαστικῶν Συγγραφέων», περιέχων τὸ πρῶτον μέρος τῶν ἔργων τοῦ ἐκ τῶν Ἀποστολικῶν Πατέρων ἁγίου Κλήμεντος Ρώμης. Τιμὰτα ἄδεδος μὲν δρχ. 40, πᾶνοδέτος δὲ δρχ. 45.

Ἦδη ἤρξατο ἡ ἐκτύπωσις καὶ τοῦ δευτέρου τόμου, ὅστις θὰ περιλάβῃ τὸ δεύτερον μέρος τῶν ἔργων τοῦ Κλήμεντος Ρώμης.

ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΗ ΑΘΗΝΩΝ

Ὁ Μακ. Ἀρχιεπίσκοπος προέστη τῆς ἐν τῷ ἱερῷ ναῷ τῆς Μητροπόλεως, πρωτοβουλία τῶν Ἡπειρωτικῶν Σωματείων τελεσθείσης τῇ 20ῇ παρελθόντος μηνὸς Δοξολογίας, ἐπὶ τῇ ἐπετείῳ τῆς ἀπελευθερώσεως τῶν Ἰωαννίνων.

— Ὁ Μακ. Ἀρχιεπίσκοπος ἱερούργησεν ἐν τῷ Καθεδρικῷ Ναῷ τῶν Ἀθηνῶν τῇ 4ῃ Ἰσταμένου μηνός, Α' Κυριακῇ τῶν Νηστειῶν, ἐπὶ τῇ ἑορτῇ τῆς Ὁρθοδοξίας, ἐχοροστάτησε δὲ τῇ Παρασκευῇ, 6ῃ τοῦ αὐτοῦ μηνός, ἐν τῇ ἀκολουθίᾳ τῶν Ἀποδείπνου, καθ' ἣν ἀνέγνω τὴν πρώτην στάσιν τῶν «Χαιρετισμῶν».

— Ἡ Α. Μακαριότης μετέσχε τῆς ὑπὸ τὴν προεδρείαν τῆς Α. Μ. τοῦ Βασιλέως συγκροτηθείσης τῇ 16ῃ παρελθ. μηνὸς συνεδρίας τοῦ Διοικ. Συμβουλίου τοῦ «Ἐθνικοῦ Ἰδρύματος».

— Ἡ Α. Μακαριότης προήδρευσε συνεδριῶν τοῦ μὲν Κεντρ. Συμβουλίου τοῦ ΟΔΕΠ τῇ 17ῃ καὶ 23ῃ τοῦ παρελθόντος μηνός καὶ τῇ 2ῃ καὶ 9ῃ τοῦ παρόντος, τοῦ δὲ Διοικ. Συμβουλίου τῆς Ριζαρείου Ἐκκλησιαστικῆς Σχολῆς τῇ 1ῃ τοῦ παρόντος μηνός.

— Ἡ Α. Μακαριότης ἐδέχθη τὸν Ὑπουργὸν τῶν Δημοσίων Ἔργων κ. Καραμανλῆν, τὸν Σεβ. Μητροπολίτην Κρήτης κ. Εὐγένιον, τὸν Σεβ. Μητροπολίτην Ἡλιουπόλεως κ. Γεννάδιον, τὸν Θεοφ. Ἐπίσκοπον Μελίτης κ. Ἰάκωβον, τὸν ὑπαρχηγὸν τοῦ Γ. Ε. Στρατοῦ ἀντιστράτηγον κ. Γρίβαν, τὸν πολιτικὸν Σύμβουλον τῆς Α. Μ. τοῦ Βασιλέως κ. Δήμητραν, τὸν Γεν. Δ/τὴν τοῦ Ὑπουργείου Ἐσωτερικῶν κ. Δεληνίκον, τὸν Γεν. Διοικητὴν Κρήτης κ. Κονιωτάκη, τὸν μέγαν Αὐλάρχην τῆς Α. Μ. τοῦ Βασιλέως κ. Λεβίδην μετὰ τῆς κ. Λεβίδου, τοὺς συμβούλους τῆς Ἐθναρχίας Κύπρου κ.κ. Λουϊζίδην καὶ Ρωσσιδῆν, τὸν Δήμαρχον Ἀθηναίων κ. Κατσώταν, τὸν πρῶτον Ὑπουργὸν κ. Σολομωνίδην, τὸν πρῶτον Ὑπουργὸν κ. Ἀβέρωφ, τὸν πρῶτον Γενικὸν Διοικητὴν Ἡπείρου κ. Τσεριόνην, τὸν βουλευτὴν Γορτυνίας κ. Τσοῦρνον, τὸν βουλευτὴν Πειραιῶς κ. Βοβολίνην, τὸν καθηγητὴν τοῦ Παν. Θεοῦνικης κ. Τράκαν, τὸ Κοινοτικὸν Συμβούλιον Βουλιαγμένης, τὸν στρατηγὸν κ. Ἀλ. Μελά, διάφορα ἐκκλησιαστικὰ συμβούλια κ. ἄ.

ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ

Α. Φιλιππίδου, Κοσμητορὸς τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς Ἀθηνῶν, Τὸ ἔργον καὶ ἡ ἀποστολὴ τοῦ Φοιτητοῦ τῆς Θεολογίας, Ἀθῆναι 1954.

Σεβ. Μητροπ. Νουβίας Ἀνθίμου, Καθηγητοῦ τοῦ Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης, Ἡ χειροτονία ἐν τῇ Ἀρχαίᾳ Ἐκκλησίᾳ Ἀλεξανδρείας, Ἀλεξάνδρεια 1954.

Σ. Δ. Λῶλη, Ὑφηγητοῦ τῆς Δογματικῆς καὶ Συμβολικῆς, Ἡ περὶ τῆς θείας τοῦ Χριστοῦ κενώσεως θεωρία, Ἀθῆναι 1954.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Ἱερ. Μητρόπολι Κалаβρύτων καὶ Αἰγιαλείας Ἐλάβομεν τὰ ὑπ' ἀριθ. 109/21-2-55 καὶ 115/14-2-55 ὑμέτερα ἔγραφα καὶ σὰς εὐχαριστοῦμεν.— **Αἰδ. Βλαχοδημητρόπουλον Μιχ.,** Σωληνάριον, Μεσσηνίας· ζήτησὴν ἀπεστάλη φύλλον ἀποστέλλεται τακτικῶς.— **Αἰδ. Κωστούλαν Εὐάγγ.,** Ἄνω Λαφίστα, Ἰωαννίνων· διεύθυνσις σὰς διαρθρώθῃ περὶ τῶν ζητουμένων βιβλίων εἰδοποιήσαμεν σχετικῶς τὴν Ἀπ. Διακονίαν.— **Κον Μήτηρον Δημ.,** Πύργον Ἡλείας· ἀλλαγὴ διευθύνσεως σὰς ἐγένετο.

= Π Α Ρ Α Ρ Τ Η Μ Α =

Ἱερὰ Μητρόπολις Θεσσαλονίκης

Ἐχοντες ὑπ' ὄψει τὰς διατάξεις τῶν ἀρθρῶν 46, 47 § 2 ἐδάφιον 2 καὶ 63 τοῦ Α. Ν. 2200/40 «Περὶ Ἱερῶν Ναῶν καὶ Ἐφημερίων» καλοῦμεν τοὺς βουλομένους καὶ ἔχοντας τὰ κανονικὰ καὶ νόμιμα προσόντα, ὅπως καταλάβωσι τὴν κενὴν διακονικὴν θέσιν τακτικοῦ Διακόνου τῆς Ἐνορίας Ἱεροῦ Ναοῦ Ἁγίας Τριάδος Θεσσαλονίκης, ἵνα ὑποβάλωσιν ἡμῖν ἐντὸς μηνός ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρουσίας, σχετικὴν αἴτησιν μετὰ τῶν ἀπαιτουμένων δικαιολογητικῶν, προκειμένου νὰ προβῶμεν εἰς ἀνακήρυσιν ὑποψηφίων πρὸς πληρωσιν τῆς ἀνωτέρω κενῆς διακονικῆς θέσεως.

Ἐν Θεσσαλονικῇ τῇ 7ῃ Μαρτίου 1955

† Ὁ Θεσσαλονικῆς Παντελεήμων

μέ την Εὐχαριστήριον Θυσίαν Του. Χρησιμοποιεῖ τὸ βαπτιστικὸν ὕδωρ ὡς τὸν ἀγωγὸν τῆς θείας ζωῆς εἰς τὰς πνευματικῶς νεκρογενήτους ψυχάς. Χρησιμοποιεῖ μυστηριωδῶς τὸν σιελόν Του διὰ νὰ ἀποδώσῃ τὴν ὄρασιν εἰς ἓνα ἐκ γενετῆς τυφλόν. Ἐκστομίζει τοιαύτας τυπικὰς λέξεις, ὡς, «ἀνάβλεψον», «ἐγειροῦ», «δεῦρο ἔξω». Ἐκλέγει ἀπλοῦς ἀνθρώπους διὰ νὰ γίνουιν συνεργάται Του, συνεχισταὶ τοῦ ἔργου Του καὶ οἰκονόμοι τῶν μυστηρίων τοῦ Θεοῦ.

Δι' ὄλων τούτων ὁ θεὸς Παιδαγωγὸς ἐξεπαίδευε τὴν Ἐκκλησίαν Του εἰς τὸ νὰ διδάσκη καὶ νὰ ἐκπνευματώσῃ τοὺς ἀνθρώπους δι' ἀνθρωπίνων καὶ ὑλικῶν καὶ αἰσθητῶν προσεγγίσεων καὶ λεωφόρων.

Οὔτε καθαρὰν μεταφυσικὴν ἢ πνευματικὴν ἀφαίρεσιν μετεχειρίζετο ὁ Χριστὸς διὰ νὰ διδάξῃ τὰ πλήθη, ἀλλὰ ὠμίλει μὲ παραβολὰς—μῖαν ποιικίλιαν ἀπλοϊκῶν εἰκόνων—διὰ νὰ ἐπιτύχῃ τὸν σκοπὸν τῆς διδασκαλίας Του. Πρόβατα καὶ ποιμένες, πρόβατα καὶ αἴγες, σίτος καὶ κογχύλια, σπέρματα καὶ ἔδαφος, ἐργάται καὶ ἀμπελώνες, κλήματα καὶ κλάδοι, γαμήλια συμπόσια καὶ ἐνδύματα, ἔλαιον, οἶνος καὶ καλὸς Σαμαρείτης, κἄπηλοι καὶ φαρισαῖοι, βλαῖαν γινώριμα εἰς αὐτούς. Δὲν συμπεριέλαβεν αὐτούς εἰς καμμίαν στρατοσφαιρικὴν πτῆσιν πρὸς μελέτην τῶν οὐρανίων θεμάτων, ἀλλὰ ἐπροτίμησε νὰ φέρῃ τὴν Βασιλείαν τοῦ Οὐρανοῦ κάτω εἰς τὸ ἐπίπεδον τῶν γηίνων ἐνασχολήσεων των. Παραμοιάζων τὴν πνευματικὴν Βασιλείαν Του μὲ αὐτὴν ἢ ἐκείνην τὴν συνήθη εἰκόνα, ὑπῆρξε ἓνα ἀληθὲς τυπικόν, μῖαν τελετουργίαν, μῖαν γησίαν διὰ τοῦ λόγου παραστάσιν εἰκόνων καὶ τελετῶν. Ἡ τελετὴ παρηκολούθει τὸν ἐρχομὸν Του εἰς τὴν γῆν καὶ τὴν ἀναχώρησίν Του ἀπὸ αὐτῆν. Γεννᾶται εἰς μῖαν φάτιν ἓνα χειμερινὸν μεσονύκτιον—πόσον ἀσυνήθως καὶ πόσον δραματικῶς! Ἄγγελοι ψάλλουσι, ποιμένες προσκυνοῦσιν, ἔθνηκοὶ ἡγεμόνες ἀκολουθοῦσιν ἓνα ἀστέρα, ὀδηγοῦντα πρὸς Αὐτόν. Ὑπῆρξε ποτὲ εἰς τὴν ἱστορίαν τῆς ἀνθρωπότητος δράμα τόσο ἀξιωματικόν; Δύο ἱστορικὰ πομπὰ ζοῦν πάντοτε εἰς τὴν μνήμην τῆς ἀνθρωπότητος. Ἡ μῖα εἶναι ἡ θριαμβευτικὴ πομπὴ τῆς Κυριακῆς τῶν βατῶν εἰς Ἱεροσόλυμα· ἡ ἄλλη εἶναι ἐκεῖνη τῆς ὁδοῦ τοῦ μαρτυρίου ἔξω τῆς ἱερᾶς Πόλεως καὶ ἐπάνω εἰς τὸν Κρανίου τόπον: Τὸ δράμα τῆς συλλήψεως Του, τῆς δίκης Του, τῆς μαστιγώσεως καὶ τῆς στέψεως Του. Ὁ σταυρὸς τοῦ μαρτυρίου, ὁ κλῆρος διὰ τὰ ἐνδύματά Του. Αἱ τελευταῖαι ἑπτὰ λέξεις Του, διασηματιζόμεναι κατὰ τὰς τρεῖς ὥρας τῆς ἀγωνίας Του, ἡ παράδοσις τοῦ πνεύματός Του μεταξὺ δύο τύπων ἀμαρτωλῶν, ἐνὸς μετανοήσαντος καὶ ἐνὸς ἀμετανοήτου, ἐνῶ ἡ γῆ ἔτρεμεν ἐν φόβῳ καὶ ὁ ἥλιος ἐσκοτίζετο ἀπὸ αἰσχύνην πρὸ τοῦ Δημιουργοῦ των. Ὑπῆρξε ποτὲ τοιαύτη ὑπέροχος πομπή, τοιοῦτον κλῆμα τελετουργικόν, ὅπως αὐτό, τὸ ὁποῖον εἰσήχθη εἰς τὴν Χριστιανικὴν Ἐκκλησίαν;

Ἐν συμπεράσματι ὁ Χριστὸς, ὁ Διδάσκαλος καὶ κύριος Λειτουργός, συνεχίζει νὰ προσελκύῃ τὰ πλήθη διὰ τῆς θείας Λειτουργίας τῆς Ἐκκλησίας Του. Διὰ τῆς ἐκκλησιαστικῆς τελετουργίας ὁ Χριστὸς, ὁ Ἀρχιερεὺς, πάντοτε ἀσχεῖ τὸ ἔργον τῆς συγχωρή-

ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΙΣ

ΕΠΙ ΤΗΣ ΥΠ' ΑΡΙΘ. 1000/1954 ΓΝΩΜΟΔΟΤΗΣΕΩΣ
ΤΟΥ ΝΟΜΙΚΟΥ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΥ ΤΟΥ ΚΡΑΤΟΥΣ *

(Χαρακτὴρ περιεχομένου τῆς Ἱερωσύνης.
Χαρακτὴρ περιεχομένου τῆς Μοναχικῆς Ὁμολογίας)

§ 6. Ἐκ τοῦ χαρακτῆρος τοῦ ολοκληρωτικοῦ καὶ διαρκοῦς, ἀμεταθέτου καὶ ἀναφαίρετου τοῦ περιεχομένου τοῦ μυστηρίου τῆς ἱερωσύνης ἀνατέλλουιν αἱ κάτωθι κανονικαὶ κυρώσεις:

Α.) Ἐκουσία καὶ αὐθαίρετος ἀποποίησης τοῦ Θείου Χαρίσματος τῆς ἱερωσύνης ἀπὸ μέρους τοῦ μετεκληφτότος αὐτοῦ κληρικοῦ ἀπαγορεύεται ἀπολύτως καὶ κατὰ κανόνα. Κατ' ἀκολουθίαν δὲν δύναται νὰ χωρήσῃ ἔκουσία, αὐθαίρετος, ἀποποίησης οἰουδήποτε βαθμοῦ τῆς ἱερωσύνης¹, οὐδὲ μάλιστα ἐγκρίσει τῆς προϊσταμένης αὐτοῦ ἐκκλησιαστικῆς ἀρχῆς.

Πλὴν ὅμως κατ' οἰκονομίαν, συγχωρεῖται, εὐλόγῳ καὶ δεόντως ἐκτιμωμένη ὑπὸ τῆς προϊσταμένης ἐκκλησιαστικῆς ἀρχῆς αἰτία², παραίτησις ἀπὸ τοῦ ἀξιώματος τοῦ Ἐπισκόπου³, καὶ μόνον⁴, ὡς τῆς

* Συνέχεια ἐκ τῆς σελ. 82.

1. Κατὰ τὸν ΕΒ' Ἀπ. Κανόνα «εἰ τις κληρικὸς... ἀρνήσῃται τὸ ὄνομα τοῦ κληρικοῦ... καθαιρέσθω μετανοήσας δ' ὡς λαϊκὸς δεχθῆτω» (Σ. Β. 80) τὸν καν. Ζ' τῆς Χαλικωνδόνος «τοὺς ἀπαξ ἐν κλήρῳ τεταγμένους ὀρίσασιν μήτε ἐπὶ στρατείας, μήτε ἐπὶ ἀξίαν κοσμικῆν ἐρχεσθαι· εἰ τοῦτο τολμῶντας καὶ μὴ μεταμελομένους, ὥστε ἐπιστρέψαι ἐπὶ τοῦτο, δὲ διὰ Θεὸν πρότερον εἰλοντο, ἀναθεματίζεσθαι» (Σ. Β. 232). Ἴδε καὶ καν. Γ'. Κωνσταντίνου Ἀλεξανδρείας (Σ. Δ. 359), Βαλσαμῶνα, Σ. Β. 107, 213, 233. Δ. 360, Ματθαίου Βλάσταρη, Σ. ΣΤ. 282, Νεαράν ΣΤ'. 7, Ν. VIII Λέοντος ΣΤ' (J.G.R. τ. III. 78 - 70), Ἐπαναγωγῆς, τ. Ζ'. 10, 18 J.G.R. τ. II. 130) Synopsis Minor V' (J.G.R. τ. II. 130), καν. ΣΣΤ' Νικηφόρου (Σ. Δ'. 431 β) «εἰς τις ἀθετήσῃ τὸ ἄγιον σχῆμα, τὴν δὲ ὀρθοδοξίαν κρατῆ, οὐ χρῆ τὸν τοιοῦτον ὑπὸ στέγῃν ἄγειν, οὔτε συναθῆναι, ἢ χαίρειν λέγειν», κατὰ δὲ τὸν Ν. Milasch - M. Ἀποστολόπουλον, Ἐκκλ. Δίκαιον, σ. 393 «ὁ οὗτω πράττων κληρικὸς διακράττει προδοσίαν». Ἴδε καὶ Πρωτ. Πατρῶν 467(1916, (Θ. ΚΖ. σ. 669), Γ. Ροῖλόν, Ἀστικὸς Κώδιξ, τ. II. σ. 83, 1946.

2. Ἀπαρτίθῃσιν περιπτώσεων πρβλ. κατὰ Κων. Πάλλη, Περὶ παραίτησεως Ἐπισκόπων, σ. 91 ἐπ., 1911.

3. Ὁ Κων. Πάλλης, Περὶ παραίτησεως Ἐπισκόπων, σ. 3, 15, 79 ἐπ. ἐξηγεῖται ὅτι αὕτη εἶναι ἡ συνηθεστέρα ἐν τῇ πράξει τῆς Ἐκκλησίας περίπτωσησις, δι' ἣ καὶ πρὸς ἄσιν πάσης ἀμφιβολίας ἐτίθετο εἰς τὸ κείμενον τῶν παραίτησεων ἡ προσθήκη «οὐχὶ δὲ καὶ τῆς ἀρχιερωσύνης» ἢ «μόνον τοῦ Θρόνου». Ἴδε καὶ Βασιλεῖον Σμύρνης, Πραγματεία περὶ τοῦ κύρους τῆς χειροτονίας κληρικῶν, σ. 23 - 24.

4. Καὶ ἐν τούτοις ὁ Βαλσαμῶν (Σ. Δ. 33), ἐρμηνεύων τὸν I' Κανόνα τοῦ Ἀγ. Πέτρου Ἀλεξανδρείας, θεωρεῖ τὴν

σεως τῶν ἀμαρτιῶν καὶ τῆς μεταδόσεως τῆς ὑπερφυοῦς ζωῆς Του. Καὶ διὰ τῆς τελετουργίας ὁ Χριστὸς, ὁ Βασιλεὺς, ἀρχεὶ καὶ ἐκτείνει τὴν πνευματικὴν Του ἐπικράτειαν εἰς τὰς καρδίας καὶ τὰς ψυχὰς τῶν πιστῶν ὑπηκόων Του, τῶν παραδεδεγμένων ἀδελφῶν Του. Ὅστις θέλει νὰ γνωρίσῃ τὸν Χριστὸν καὶ λαχταρᾷ μῖαν οὐσιαστικὴν καὶ πραγματικὴν ἐπαφὴν μετ' Αὐτοῦ ἄς τὸν ἀναζητήσῃ εἰς τὴν πρᾶξιν, εἰς τὴν τελετουργίαν τῆς Ἐκκλησίας Του.

Π. Κ. ΤΣΕΛΕΠΙΔΑΚΗΣ

Γυμνασιάρχης

τοιαύτης ἀπὸ τῆς ἀρχιερωσύνης, καὶ κατ' ἀκολουθίαν καὶ τῶν ἐξ αὐτῆς ἀπορρέοντων δικαίων, θεωρουμένης κανονικῶς ὅπως ἀδύνατος¹. Δι' ὃ καὶ ἡ πρᾶξις τῆς Ἐκκλησίας τὴν γραμμὴν ταύτην ἠκολούθησε κυρίως².

Β') Ἀκουσία ἀφαιρέσεις τοῦ Θ. Χαρίσματος τῆς ιερωσύνης ἀπὸ μέρους τοῦ μετεκληφόντος αὐτοῦ κληρικοῦ δι' οἰασδήποτε μεταγενεστέρως πολιτικῆς ἢ ἐκκλησιαστικῆς πράξεως ἀπαγορεύεται, ὡς ἀπολύτως ἀδύνατος Δι' ὃ καὶ κανονικῶς δὲν προβλέπεται.

Καὶ περὶ μὲν ἀφαιρέσεως τοῦ Θ. Χαρίσματος τῆς ιερωσύνης διὰ πολιτικῆς πράξεως οὐδεὶς δύναται νὰ γίνῃ λόγος. Ὁ ἰσχυρισμὸς προβάλλει ἀφ' ἑαυτοῦ ἀυτοπόδεικτος.

Πλὴν καὶ περὶ ἀφαιρέσεως τούτου δι' ἐκκλησιαστικῆς πράξεως τὸ αὐτὸ δέον νὰ διδαχθῇ κατὰ τὴν ὀρθὴν ἔννοιαν τοῦ θέματος. Διότι ἡ Ἐκκλησία, κατὰ τὴν περὶ μυστηρίων δογματικὴν αὐτῆς διδασκαλίαν, στερεῖται ἀπολύτως τῆς ἐξουσίας νὰ προβῇ εἰς τοιαύτην ἐνέργειαν. Ἡ Ἐκκλησία, ὡς μόνη ταμιούχος τῆς Θ. Χάριτος, προκειμένης μεταδόσεως τοῦ Θ. Χαρίσματος τῆς ιερωσύνης, μεσολαβεῖ μεταξὺ τοῦ ὑποψηφίου κληρικοῦ καὶ τοῦ Θεοῦ καί, ἐνεργοῦσα ὡς δεῖ, ἐπιφέρει τὸ θεῖον ἀποτέλεσμα τῆς ἐπελεύσεως τῆς Θ. Χάριτος ἐπὶ τὸν προχειριζόμενον διὰ τὸν Κλήρον πιστὸν. Πέραν ὧμως τούτου, δοθέντος αὐτῇ ἄνωθεν, οὐδὲν ἐν σχέσει πρὸς τὴν θέσιν τοῦ Θ. Χαρίσματος ἐπὶ τοῦ μετεκληφόντος ἤδη αὐτοῦ δύναται νὰ ἐνεργήσῃ ἢ πράξῃ. Κατὰ συνέπειαν, σοβαρωτέραν μάλιστα πασῶν, δὲν δύναται καὶ νὰ προβῇ εἰς ἀφαιρέσεις πράγματος ὑπερφυσικοῦ, μὴ διδομένου ὑπὸ ταύτης καὶ δὴ μὴ δυνατοῦ νὰ δοθῇ, ὡς ἐκ τῆς θείας φύσεως αὐτοῦ, ὑπὸ ταύτης³.

Στέρησις ὅμως παντὸς βαθμοῦ τῆς ιερωσύνης

ἀπὸ τῆς Ἐπισκοπῆς παραίτησιν ὡς ταυτόχρονον καὶ ἀπ' αὐτῆς τῆς Ἀρχιερωσύνης: «*Εἰ γὰρ ἐπὶ κληρικῶν παράνομος ἀνομάσθη πρᾶξις τὸ καταλιπεῖν τὸν λαόν, καὶ πρὸς τὸν τῆς σωτηρίας αὐτομολήσαι ἀγῶνα, πῶσω πλέον παραλογώτερον ἂν κριθεῖ ἐπὶ ἐπισκόπου καταλιπόντος τὸν οἰκεῖον λαόν, καὶ οὐ πρὸς ἀγῶνα χωροῦντος, πρὸς ἁστώνην δέ, καὶ ἀνάπανσιν, καὶ φροντίδων ὑπὲρ ἀφελείας ψυχῶν ἀπόδοσιν*», τὰ αὐτὰ διδάσκων εἰς ἐρμηγίαν τῆς πρὸς τοὺς ἐν Παμφυλίᾳ Ἐπιστολῆς τῆς ἐν Ἐφέσῳ Γ' Οἰκουμ. Συνόδου (Σ. Β. 209), «*Ὡσπερ οὖν, εἰ ἐπ' ἀτόπῳ τινὶ ἐάλω, οὕτως ἦν ἀπάντων τῶν τῆς ἐπισκοπῆς δικαίων ἐκπεπαιστωμένως ἐκ τῆς παραίτησεως, ὡς καὶ καθηρεῖσθαι, αὐτῷ δοκεῖν...*». Ὡμή, τοῦτέστιν, ἡ ἀλήθεια καὶ σαφὴς ἡ πραγματικότης.

1. Οὕτως ὠρίσθη ὑπὸ τοῦ καν. ΙΣΤ' Πρωτοδουθενίας (Σ. Β. 699) «*Μήδενι τρόπῳ ἐπίσκοπον καταστήναι ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ, ἧς ἐτι ὁ προσετώσ ζῆ, καὶ ἐν τῇ ἰδίᾳ συνίσταται τιμῇ, εἰμὴ αὐτὸς ἐκὼν τὴν ἐπισκοπὴν παραίτησεται*». Καὶ ὁ Βαλαμών (Σ. Β. 699) παρατηρεῖ: «*Πολλοὶ μὲν γὰρ καὶ τὰς ὁπωσδήποτε γενομένας παρὰ τῶν Ἐπισκόπων παραίτησεις, δεκτέας εἶναι θέλουσι κατὰ τὸν παρόντα κανόνα... ὀφείλουν ὡς κανόνα τὴν περὶ παραίτησεων μακρὰν συνήθειαν κρατεῖν, οὐ καλῶς λέγουσι*». Ἴδε καὶ Ζωναράν, (Σ. Β. 697).

2. Πρβλ. Κων. Ράλλη, Περὶ παραίτησεως Ἐπισκόπων, σ. 15 ἐπ., Μ. Γεδιών, Κανονικὰ Διατάξεις, II. 27 ἐπ., 1889, Ἴδε καὶ ἄρθρ. Δ' ν. Σ/1852 (περὶ οἰκιοθελοῦς παραίτησεως), Κατ. Νόμον Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος τῆς 31-12-1923 ἄρθ. 20 «*περὶ ὁπωσδήποτε ἀποχωροῦντων ἀρχιερέων*», ν. 671/1943 «*Περὶ Κατ. Χάρτου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος*», «*περὶ παραίτησεως Μητροπολίτου διὰ χρονίαν νόσον ἢ γῆρας*».

3. Ἴδε Ἀμ. Αλιβιζάτου, Τὸ κύρος τῆς ιερωσύνης τῆς Ἀγγλικ. Ἐκκλησίας, σελ. 180 ἐπ., ἰδίου, Ἡ Οἰκονομία, σελ. 77 ἐπ.

χωρεῖ συμφώνως πρὸς τὴν ἐκκλησιαστικὴν ποινικὴν νομοθεσίαν¹, καὶ ἀνεξαρτήτως ὅπως τῆς περὶ τοῦ χαρακτήρος τοῦ ἀναφαιρέτου τοῦ περιεχομένου τοῦ Θ. Χαρίσματος τῆς ιερωσύνης δογματικῆς διδασκαλίας. Ἡ Ἐκκλησία, κατὰ κανονικῶς ἐρωμένον δικαίωμα αὐτῆς, ἐπὶ κληρικῶν ἀποδεικνυμένων ἀναξίων, ἐπὶ διαφόροις προβλεπομέναις νόμῳ αἰτίαις², ἀποφασίζει τὴν ἐκ τῆς τάξεως τῶν ἐν τῷ Κλήρῳ ἀπομάκρυνσιν αὐτῶν καὶ τὴν ἐπάνοδον εἰς τὴν ἣν πρὸ τῆς χειροτονίας εἶχον ἐν αὐτῇ θέσιν, ἐπιβάλλουσα εἰδικὴν ἐκκλησιαστικὴν ποινὴν, τὴν καθαιρέσιν. Διὰ τῆς ποινῆς ταύτης πλήττεται ἀδιακρίτως βαθμοῦ πᾶς κληρικὸς κατὰ τὴν ιερωσύνην αὐτοῦ, στερούμενος ὀλοκληρωτικῶς, ἐφ' ὅσον χρόνον διαρκεῖ ἢ ποινὴ αὐτῆ, τῆς ἐκ ταύτης ἐκπορευομένης ιερατικῆς ἐξουσίας, τοῦτέστιν τοῦ δικαίωματος ἐνεργείας τῶν ἐκ τοῦ Θ. Χαρίσματος τῆς ιερωσύνης ἐκπηγαζουσῶν ἐξουσιῶν, ἀπογυμνούμενος τοῦ ιερατικοῦ του βαθμοῦ, ἐκτὸς τῶν λοιπῶν ἐπακολουθουσῶν ἐκ τῆς ἐπιβολῆς τῆς ποινῆς ταύτης συνεπειῶν³.

Ἡ ἐπιβολὴ τῆς τοιαύτης ποινῆς δὲν συγχίζει πῶς οὐδὲ κλονίζει τὴν περὶ τοῦ ἀναφαιρέτου τοῦ Θ. Χαρίσματος τῆς ιερωσύνης δογματικὴν ἀποψιν. Διὰ τὸν ὀρθὸν λόγον, ὅτι ἡ Ἐκκλησία, ἐπιβάλλουσα τὴν ποινὴν τῆς καθαιρέσεως, ἀναστῆλλει ἐφ' ὅσον χρόνον διαρκεῖ ἢ ποινὴ αὐτῆ δι-
καιωματικῶς ὅπως, ὡς ταμιούχος καὶ διαχειριστῆς τῆς μεσολαβήσει αὐτῆς διδομένης Θ. Χάριτος, τὸ δικαίωμα τοῦ καταδικασθέντος νὰ ποιῆται χρῆσιν τῆς ἐνεργείας αὐτῆς. Διότι ἡ Θ. Χάρις, εἰ καὶ πάντοτε παραμένει δυνάμει ἐπὶ τοῦ ἐφ' ἅπαξ ἱερωθέντος—ἀσχέτως ὅπως ἂν κατὰ τρόπον ἀνεξίτηλον καὶ ἀνεξάλειπτον, ὡς διδάσκουν οἱ Δυτικοὶ Θεολόγοι, ἢ ἀπλῶς ἀναφαιρέτον, ὡς πιστευόμεν ἡμεῖς, κατὰ τὴν ἀπλήν καὶ φωτεινὴν ἔννοιαν τοῦ μυστηριώδους περιεχομένου τοῦ Θ. Χαρίσματος τῆς ιερωσύνης—μετὰ τὴν ἐπιβολὴν τῆς ποινῆς τῆς καθαιρέσεως, εἰ καὶ δὲν ἀποσβέννυται, καθίσταται ἀφανὴς καὶ ἀνενέργητος, καὶ τὸ δικαίωμα τῆς χρήσεως αὐτῆς ὑπὸ τοῦ εἰς τὴν ποινὴν τῆς καθαιρέσεως καταδικασθέντος καθίσταται ὡσαύτως ἀνενέργητον, ἐπερχομένης ἐπισχέσεως ἐκτελέσεως τῶν ἐκ τῆς ιερωσύνης ἐκπηγαζουσῶν πνευματικῶν καὶ κανονικῶν ἐξουσιῶν⁴, αἵτινες δυνάμει παραμένου-

1. Παν. Ἱ. Παναγιωτάκος, Ἡ Ἱερωσύνη, σελ. 67 ἐπ.

2. Ἀπαρίθμησιν τούτων ὄρα παρὰ Παν. Ἱ. Παναγιωτάκου, Ἡ Ἱερωσύνη, σελ. 71 ἐπ.

3. Παν. Ἱ. Παναγιωτάκος, Ἡ Ἱερωσύνη, σελ. 71, 113 ἐπ.

4. Βασίλειος Σμύρνης, Πραγματεία περὶ τοῦ κύρους τῆς χειροτονίας κληρικῶν, σελ. 18, Δημ. Πετρακάκος, Τινὰ περὶ τοῦ κύρους τῶν χειροτονιῶν, σ. 21 ἀπαρὰ τοῦ καθαιρέθέντος ἀφαιρέται ἢ ἐνέργεια τῆς Χάριτος, δυνάμει ὧμως παραμένει ἡ Χάρις ἐν αὐτῷ, ἰδίου, Νομοκ. Ἐνασχολήσεις, σ. 255 ἀδιὰ τῆς καθαιρέσεως ἀναστῆλλεται ἀπλῶς, ἐπίσχε-

σαι ἐπὶ τοῦ μετειληφότος τοῦ μυστηρίου, διὰ τῆς ἐπερχομένης ἐπισχέσεως, καθίστανται ἀφανεῖς καὶ ἀνενέργητοι.

Κατὰ συνέπειαν, ἡ περὶ τοῦ ἀντιθέτου διδασκαλία, καθ' ἣν διὰ τῆς ἐπιβολῆς τῆς ποινῆς τῆς καθαιρέσεως, ἐκτὸς τοῦ ὁρθῶς ἐπέρχεται ὀλοσχερῆς ἀπογύμνωσις τοῦ καταδικασθέντος ἐκ τοῦ ἱερατικοῦ του βαθμοῦ, αὐτόχρονα μετατασσομένου εἰς τὴν ἐξ ἧς προήρχετο πρὸ τῆς χειροτονίας του τάξιν ἐν τῷ ποιμνίῳ τῆς Ἐκκλησίας¹, λαμβάνει χώραν καὶ ἐξαφάνισις τῆς ἐνεργείας τῆς ἐν τῷ μυστηρίῳ τῆς ἱερωσύνης περιεχομένης Θ. Χάριτος, δέον νὰ ἐλεγχθῆ ὡς μᾶλλον ἀδιαιρέτος² καὶ ἀντίθετος πρὸς τὴν θεμελιώδη περὶ μυστηρίων δογματικὴν διδασκαλίαν τῆς Ἀνατολικῆς Ὀρθόδοξου Ἐκκλησίας.

Διότι ἐφ' ὅσον κατὰ τὴν διδασκαλίαν αὐτὴν καὶ τὸ σύμφωνον πρὸς αὐτὴν πνεῦμα τῶν κανονικῶν διατάξεων ἡ θέσις τοῦ κληρικοῦ θεωρεῖται ὑπερτέρατῆς τοῦ λαϊκοῦ ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ, λόγῳ ἀκριβῶς τῆς ἱερότητος τῆς ἀποστολῆς του, ἡ ἐνδεχομένη διὰ τῆς ποινῆς τῆς καθαιρέσεως ἀπώλεια τῆς τοιαύτης διακρίσεως καὶ ἡ πρὸς τοὺς ἐν τῷ «ποιμνίῳ» αὐτῆς διάγοντας ἰσοπέδωσις του ὡς καθαιρεθέντος, πρέπει, ἐπιβάλλεται, νὰ θεωρηθῆ ὡς ποινὴ, καὶ ἰδίαν ἐπαρκῆ ποινὴ.

Τίποτε τούτου περισσώτερον. Τὸ ὁρθὸν δὲ τοῦ πράγματος πασιδῆλως καταφαίνεται ἐκ τῶν κειμένων τῶν κανονικῶν διατάξεων, ἐν πολλοῖς, ὅπου, ἐπαπειλουμένης τῆς ποινῆς τῆς καθαιρέσεως, ὡς κυρώσεως τῆς ἀπαγορευτικῆς διατάξεως τινός, παρεκτός τῆς μείας τῆς ποινῆς διὰ τῆς φράσεως «καθαίρεισθω», τίθεται καὶ ἡ ἔννοια τῆς ποινῆς αὐτῆς, καθοριζούσης τὸν ἐφεξῆς βίον τοῦ κολαζομένου ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ διὰ ποικίλων φράσεων ὡς λ.χ. «ὡς λαϊκὸς δεχθῆτω», «ἀλλότριος τοῦ κα-

ται, ἡ ἐνέργεια τῆς Θ. Χάριτος», Ἰεζεκιήλ, Μητροπολίτης Θεσσαλονίκης, Ἡ καθαιρέσεις τῶν ἀρχιερέων, ἐν περιόδ. «Ἱερὸς Σύνδεσμος», ἔτ. 41 (1935) σ. 149 («ἐπὶ καθηρημένον ἀρχιερέων) ἡ ἀρχιερωσύνη ἐξαφανίζεται πρακτικῶς, δογματικῶς μένει ἔσσει ἀνενέργητος». Ἀκριβέστερον δ' ἔτι ὁ Ἄμ. Ἀλιβιζᾶτος, Ἡ Οἰκονομία, σ. 42 σημ. 1 «καθ' ἣν ὁργανικὴν δυνάμιν ἔχει ἡ Ἐκκλησία ἀναστέλλει τὴν ἐνέργειαν τοῦ Χαρίσματος, ἥτις ἀναστολὴ παύει ἅμα τῇ ἀρσεί τῆς καθαιρέσεως.»

1. Τούτεστι τοῦ λαϊκοῦ ἢ Μοναχοῦ· οὕτω καὶ Ἄμ. Ἀλιβιζᾶτος, Περὶ Χάριτος τῶν ποινῶν τῶν κληρικῶν, σ. 14, 19, Ἀνθιμος, Μητροπολίτης Μαρωνείας, Ἡ καθαιρέσεις τῶν Ἀρχιερέων, ἐν Ε. τόμ. ΙΓ' σ. 245 ἐπ., 1935, Ἰεζεκιήλ, Μητροπολίτης Θεσσαλονίκης, Ἡ καθαιρέσεις τῶν Ἀρχιερέων, ἐν Ε. τόμ. ΙΓ' σ. 262 ἐπ., 1935, Ἰδίον, ἐν Α.Ε.Κ.Δ., τόμ. Ε'. σ. 87, 1950, Δημ. Πετρακάκος, Νομοκαν. Ἐνασχολήσεις, σελ. 76, 165 ἐπ., οὕτω καὶ Ἐφετ. Ἀθ. 533/1950 [εἰσηγητῆς Νικ. Οἰκονομόπουλος, (Α.Ε.Κ.Δ., τόμ. Ε'. σ. 98-100, 1950)], Α.Π. 107/1951 (εἰσηγητῆς ὁ κ. Γ. Τραχανῆς) ἐν Α.Ε.Κ.Δ. τόμ. ΣΤ'. σελ. 123 ἐπ., 1951. Contra: Γ. Ράμμος, Παραδόσεις Ἐκκλ. Δικαίου, σελ. 42, Ἐφετ. Ἀθ. 90/1954 (εἰσηγητῆς ὁ κ. Κ. Ἀναγνωστόπουλος) ἐν Α.Ε.Κ.Δ., τόμ. Θ'. σελ. 157 ἐπ., 1954, Ἀνθρ. Τούσης, ἐν Α.Ε.Κ.Δ., τόμ. Θ'. σελ. 258 ἐπ. 1954.

2. Εἰδικώτερον πρβλ. Παν. Ι. Παναγιωτάκου, Ἡ Ἱερωσύνη, σελ. 149, σημ. 1, ἔθνα ἀντικρούονται διὰ μακρῶν αἰ ἀντίθετοι γνόμῳ.

ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΗ ΔΙΑΚΟΝΙΑ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΕΚΘΕΣΙΣ

ΕΠΙ ΤΟΥ ΑΠΟΛΟΓΙΣΜΟΥ 1953-1954 *

Δι' ἔξοδα ἐκδόσεως βιβλίων κατὰ τὴν ἐν λόγῳ χρῆσιν διετέθησαν δρ. 371.225, ἐναντι δρ. 694.869 τῆς παρελθούσης χρήσεως. Διὰ συσκευασίαν καὶ ἀποστολὴν βιβλίων δρ. 36.040,80 ἐναντι δρ. 66.732,50 τῆς προηγούμενης χρήσεως.

Τὸ σύνολον τῶν πωληθέντων τοῖς μετρητοῖς καὶ ἐπὶ πιστώσει βιβλίων κατὰ τὴν παρούσαν χρῆσιν ἀνῆλθεν εἰς τὸ ποσὸν τῶν δραχ. 990.986,80. ἐναντι δραχ. 1.097.901,75 τῆς παρελθούσης τοιαύτης (πωληθέντα τοῖς μετρητοῖς δρ. 157.674,80 ἐπὶ πιστώσει δρ. 883.312).

Τὸ κέρδος ἐκ τῶν πωληθέντων βιβλίων ἐκδόσεώς μας ἀνῆλθεν εἰς δρ. 411.264,50 ἐναντι δρ. 132.146,25 τῆς παρελθούσης χρήσεως, τὸ δὲ ἐκ πωλήσεως βιβλίων τρίτων εἰς δρ. 8.348,45 ἐναντι δρ. 14.268,60 τῆς παρελθούσης χρήσεως.

Σημ. Τὸ κέρδος, ὅπερ προέκυψεν, εἶναι σχετικῶς μικρὸν διότι διατίθενται βιβλία εἰς φοιτητὰς καὶ κληρικούς μὲ μικρότερον ποσοστὸν προμηθείας.

Τὸ ἀπόθεμα τοῦ εἰς τὴν ἀποθήκην εὐρεθέντος χάρτου κατὰ τὴν γενομένην ἀπογραφὴν ἀνῆλθεν εἰς δρ. 78.451, ἐναντι τοῦ κατὰ τὴν παρελθούσαν χρῆσιν τοιοῦτου ἀξίας δρ. 85.108.

Τὰ κατὰ τὴν παρούσαν χρῆσιν διατεθέντα διὰ τὴν προμήθειαν χάρτου ἀνῆλθον εἰς δρ. 198.951,30, ἀντὶ δρ. 66.732,50 τῆς προηγούμενης τοιαύτης.

Βιβλιοπωλεῖον Ἀποστολικῆς Διακονίας: Τὸ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Ἀγίας Φιλοθέης Βιβλιοπωλεῖον ἡμῶν ἐπραγματοποίησε κατὰ τὴν παρούσαν χρῆσιν εἰσπράξεις ἐκ πωλήσεως βιβλίων δρ. 98.697,65. Ἐκ τῶν πωληθέντων τούτων βιβλίων εἰσπράχθησαν δρ. 54.385,85 ἐκ διαθέσεως βιβλίων ἡμετέρας ἐκδόσεως καὶ δρ. 44.311,80 ἐκ βιβλίων τρίτων.

Τὰ πραγματοποιηθέντα ἔξοδα αὐτοῦ ἀνῆλθον εἰς δρ. 13.331,15, ἀντὶ δρ. 11,075 τῆς προηγούμενης χρήσεως. Δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία, ὅτι, μὲ τὴν μελετωμένην ἐγκατάστασιν τοῦ Βιβλιοπωλείου εἰς κεντρικώτεραν καὶ καταλληλοτέραν τοποθεσίαν τῆς πόλεως

* Συνέχεια ἐκ τῆς σελ. 84.

νόμος ἔσται), ἀλλοτρίους εἶναι τῆς ἱερωσύνης», «ἐν τῷ τῶν λαϊκῶν ἀποθεῖσθαι τόπῳ» κ.ο.κ.¹

1. Οὕτως: οἱ ΕΒ' Ἀπ. Κανὼν (Σ. Β. 80), καν. ΙΖ' Ἀ' Νικαίας (Σ. Β. 151), Β' Ἐφέσου (Σ. Β. 151), ΚΑ' Τροῦλου (Σ. Β. 352), κατὰ δὲ τὸν Βαλσαμῶνα, (Σ. Β. 353) «τρέφειν τὴν κόμην διακελεύεται κατὰ λαϊκοῦς ἵνα ἔχουεν πλείονα αἰσχύνην, μὴ παραχωροῦμενοι ἐν μετοχῇ κληρικοῦ ὄλως εἶναι, ἀλλὰ καὶ αὐτοῦ τοῦ ἐνδύματος στερισκόμενοι», πλείονα παρὰ Παν. Ι. Παναγιωτάκου, Ἡ Ἱερωσύνη, σελ. 113, 117 ἐπ.

(Συνεχίζεται)

Δρ. ΠΑΝΑΓ. Ι. ΠΑΝΑΓΙΩΤΑΚΟΣ

Νομικὸς Σύμβουλος τῆς Ἐκκλησίας

θὰ τύχη τοῦτο μεγαλύτερας κινήσεως. Διὰ τὴν μελέτην σχεδίων ἀνεγέρσεως νέου Βιβλιοπωλείου διετέθησαν κατὰ τὴν παροῦσαν χρῆσιν δρ. 4.575.

Βιβλιοθήκαι Ἀποστολικῆς Διακονίας : Κατὰ τὴν γενομένην ἀπογραφὴν τῆς 30.6.54 ἡ ἀξία τῶν ἐν τῇ Βιβλιοθήκῃ τῆς Ἀπ. Διακονίας εὑρισκομένων βιβλίων ἀνῆλθε, μετὰ τὴν ἀφαίρεσιν τῆς κανονικῆς ἀποθέσεως, εἰς δρ. 22.160.

Ἐκτός τῶν ἀνωτέρω βιβλίων, ἡ Ἀποστολικὴ Διακονία εἶχε τὴν εὐτυχίαν νὰ ἀποκτήσῃ ἰδιαιτέραν πλουσίαν Βυζαντινὴν Βιβλιοθήκην διὰ τῆς γενναίουφρονος δωρεᾶς τοῦ ἐκλεκτοῦ ἐν Παρισίοις ὁμογενοῦς κ. Γ. Μπούντα. Μόνον διὰ τὴν μεταφορὰν τῶν πληθῶν βυζαντικῶν τόμων καὶ διὰ τὴν καλὴν ἐγκατάστασιν αὐτῶν, εἰς ἐπὶ τοῦτω κατασκευασθέντα ἀσφαλῆ σιδηρὰ ἐρμάρια βιβλιοθηκῶν, διετέθη ὑπὸ τῆς Ἀποστ. Διακονίας ποσὸν δρ. 106.125,50.

Διὰ τῆς δωρεᾶς ταύτης ἀπέκτησεν ἡ Ἀπ. Διακονία τὴν μεγαλύτεραν καὶ πληρεστέραν, δύναται τις εἰπεῖν, βιβλιοθήκην εἰς τὸ εἶδος τῆς.

Πρὸς τὸν εὐγενῆ δωρητὴν κ. Γ. Μπούνταν ἐκφράζει καὶ ἐνταῦθα ἡ Ἀπ. Διακονία τὰς ἀπέριους καὶ θερμὰς αὐτῆς εὐχαριστίας διὰ τὴν τόσον χρήσιμον καὶ πολῦτιμον αὐτοῦ δωρεάν.

Διεύθυνσις Θεοῦ Κηρύγματος : Ἡ Ἀποστολικὴ Διακονία, πρὸς ἐνίσχυσιν τοῦ Θ. Κηρύγματος, διέθεσε κατὰ τὴν παροῦσαν χρῆσιν, διὰ μισθοδοσίαν βοηθῶν Ἱεροκληρῶν διαφόρων Ἱ. Μητροπόλεων, τὸ ποσὸν τῶν δρ. 43.162.

Ἐπίσης, ἐν τῇ μερίμνῃ αὐτῆς ὅπως προσφέρῃ κατάλληλα Βοηθήματα τοῦ Θ. Κηρύγματος, προέβη εἰς τὴν ἐκτύπωσιν τοῦ Α' τεύχους σειρᾶς τῶν Συντόμων Ὁμιλιῶν (Διαγράμματα) διὰ τὰς ἐορτὰς καὶ τὰς μνήμας τῶν Ἀγίων. Τὸ τεῦχος ὁμῶς τοῦτο θέλει τεθῆ κατ' αὐτὰς εἰς κυκλοφορίαν.

Διεύθυνσις Κατηχητικῶν Σχολείων : Ἡ Διεύθυνσις αὕτη, ἀσχολουμένη μετὰ τὴν διοργάνωσιν καὶ λειτουργίαν τῶν Κατηχητικῶν Σχολείων, προβαίνει εἰς τὴν ἐκδοσιν τῶν ἀπαιτουμένων εἰδικῶν Κατηχ. Βοηθημάτων, εἰκόνων, καὶ κατηχ. σημάτων. Διὰ τὴν ἐκδοσιν καὶ κατασκευὴν πάντων τούτων, ὡς καὶ ἄλλων μικροεξόδων τῆς ὑπηρεσίας ταύτης, ἐδαπανήθη ποσὸν δρ. 281.601.

Τὰ πραγματοποιηθέντα ἔσοδα ἐκ τῆς διαθέσεως τῶν ὡς ἄνω Κατηχ. Βοηθημάτων, εἰκόνων καὶ σημάτων ἀνῆλθον κατὰ τὴν παροῦσαν χρῆσιν εἰς δρ. 179.186,50.

Διεύθυνσις Ἐξομολογήσεως : Κατὰ τὴν παροῦσαν χρῆσιν, ἰδρύθη τὸ πρῶτον, ὑπὸ τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας, «Φροντιστήριον Ἐξομολογήσεως», λειτουργήσαν εἰς τὰς αἰθούσας τοῦ Θεολ. Οἰκοτροφείου τῆς Ἀπ. Διακονίας. Εἰς τοῦτο ἔλαβον μέρος τριάκοντα ἐκ τῶν ἐν Ἀθήναις καὶ Πειραιεῖ κληρικῶν, πάνυ προθύμως, παρακολούθησαντες τὰς ἐργασίας αὐτοῦ.

Ἡ μὲν διδασκαλία τῆς Ψυχολογίας ἐγένετο ὑπὸ τοῦ ἀνεγνωρισμένης πείρας καὶ ἐπιστημονικῆς ἀξίας καθηγητοῦ κ. Δ. Μωραΐτου, τῶν δὲ ἐξομολογητικῶν θεμάτων διαπραγματεύσις ἐγένετο ὑπὸ κληρικῶν, μετεχόντων τῶν ἐργασιῶν τοῦ Φροντιστηρίου.

Αἱ σημειωθείσαι δαπάναι διὰ τὴν λειτουργίαν τοῦ Φροντιστηρίου, ἐναντι τῆς μεγίστης σημασίας αὐτοῦ, ἦσαν ἐλάχισται, ἀνελοῦσαι μόλις εἰς δρ.320.

Ἡ γενομένη ἀπαρχὴ τῆς λειτουργίας τοῦ Φροντιστηρίου τούτου ἐλπίζομεν, ὅτι θὰ συντελέσῃ τὰ μέγιστα εἰς τὴν κατάρτισιν μεμορφωμένων Ἐξομολόγων, ἀξίων τοῦ προορισμοῦ τῶν, ἐπ' ἀγαθῷ τῆς κοινωνίας καὶ τῆς Ἐκκλησίας.

Θεολογικὸν Οἰκοτροφεῖον : Τὸ Θεολ. Οἰκοτροφεῖον, τὸ ὁποῖον τόσας προσφέρει ὑπηρεσίας εἰς τὴν σπουδάζουσαν τὴν Θεολογικὴν ἐπιστήμην νεολαίαν, ἐλειτούργησε καὶ κατὰ τὴν παροῦσαν περίοδον αὐτοῦ λίαν ἱκανοποιητικῶς. Οἱ στεγασθέντες ἐν αὐτῷ οἰκοτροφοὶ ἀνῆλθον εἰς 186.

Τὸ σύνολον τῶν ἐσόδων τοῦ Θεολ. Οἰκοτροφείου ἀνῆλθε, κατὰ τὴν παροῦσαν χρῆσιν, εἰς δρ. 767.574,60.

Ἐκ τούτων, δρ. 564.950,60 εἰσπραχθήσαν ἐκ τροφείων τῶν ὑποτρόφων, δρ. 30.489 εἰς εἶδος ἐκ διαφόρων δωρεῶν καὶ δρ. 172.135 ἐκ καθυστερημένων παρελθούσης χρήσεως.

Τὰ πραγματοποιηθέντα κατὰ τὴν παροῦσαν χρῆσιν ἔσοδα τῶν δρ. 767.574,60 ὑπερέτησαν τὰ ἔσοδα τῆς παρελθούσης χρήσεως τῶν δρ. 612.906 κατὰ δρ. 154.668,60. Τοῦτο ὀφείλεται ἀφ' ἑνὸς εἰς τὴν γενομένην αὐξήσιν τῶν τροφείων καὶ ἀφ' ἑτέρου εἰς τὴν ἐπιδιωχθεῖσαν συστηματικώτερον εἰσπραξίν τῶν ὀφειλομένων.

Τὰ πραγματοποιηθέντα ἔξοδα κατὰ τὴν χρῆσιν ταύτην ἀνῆλθον εἰς δρ. 933.873,60 ἐναντι τῶν δρ. 838.271,70 τῆς παρελθούσης χρήσεως. Ἡ ἐπὶ πλέον διαφορά τῶν δρ. 95.591,90 τῆς παρούσης χρήσεως ὀφείλεται εἰς τὴν γενικὴν αὐξήσιν τῶν μισθῶν τοῦ προσωπικοῦ καὶ τῶν τιμῶν τῶν τροφίμων. Τὰ ἔξοδα ἐν λεπτομερείᾳ κατανέμονται ὡς ἑξῆς:

Διὰ τροφοδοσίαν	δρ.	575.765,90
Διὰ μισθοδοσίαν προσωπικοῦ	»	244.455,75
Διὰ φωτισμὸν καὶ θέρμανσιν	»	91.327,65
Διὰ καθαριότητα κ.λ.π.	»	22.304,30
Σύνολον	»	<u>933.873,60</u>

Ἡ ἐπὶ πλέον προκύψασα διαφορά τῶν ἐξόδων ἐκ δρ. 166.299 ἐπεβάρυνεν ἐξ ὀλοκλήρου τὴν Ἀπ. Διακονίαν, ἥτις προθύμως διέθεσε τοῦτο πρὸς ἐκπλήρωσιν τοῦ ὑψηλοῦ σκοποῦ τοῦ Οἰκοτροφείου. Ἐπιπροσθέτως ἡ Ἀπ. Διακονία θέλει ἐπιβαρυνθῆ καὶ μετὰ τὰ μὴ τυχόν μὴ εἰσπραχθησόμενα ἐκ τῶν ὀφειλομένων.

Ἐκτός τῶν ἀνωτέρω ἐξόδων διαχειρίσεως, ἐδαπανήθησαν δι' ἔξοδα συντηρήσεως καὶ ἐγκαταστάσεως καὶ τοῦ κτιρίου τοῦ Θεολ. Οἰκοτροφείου δρ. 107.425,10 δι' ἐπιπλα, σκεῦη καὶ ἐφόδια » 28.210.—

Σύνολον » 135.635,10

Ἁγ. Βαρβάρα Δαφνίου : Αἱ κατὰ τὴν παροῦσαν χρῆσιν πρόσδοι τοῦ Ἱ. Προσκυνημάτων τῆς Ἁγ. Βαρβάρας Δαφνίου ἀνῆλθον εἰς δρ. 442.401,90 ἐναντι τῶν προϋπολογισθεισῶν δρ. 317.000 καὶ τῶν κατὰ τὴν παρελθούσαν χρῆσιν πραγματοποιηθεισῶν δρ. 322.149,60.

Αἱ πραγματοποιηθεῖσαι δαπάναι διὰ τὴν λειτουργίαν καὶ συντήρησιν τοῦ Προσκυνηματος, κατὰ τὴν

παροῦσαν χρήσιν, ἀνῆλθον εἰς δρ. 172.193,25 ἔναντι τῶν προϋπολογισθεισῶν δρ. 246.000 καὶ τῶν πραγματοποιηθεισῶν κατὰ τὴν παρελθούσαν χρήσιν δρ. 111.086.

Ἐκ τῆς διαχειρίσεως ταύτης προέκυψε καθαρὸν περίσσευμα δρ. 270.308,65.

Κατὰ τὴν παροῦσαν χρήσιν τὸ περίσσευμα ἦτο ἀνώτερον κατὰ δρ. 39.245,05 τοῦ τῆς παρελθούσης χρήσεως.

Τὰ ἔσοδα ἐκ τῆς πανηγύρεως τῆς Ἀγ. Βαρβάρας κατὰ τὴν 4.12.53 ἀνῆλθον εἰς δρ. 126.606, τὰ δὲ ἔξοδα ὀργανώσεως αὐτῆς εἰς δρ. 19.860,95. Τὸ καθαρὸν περίσσευμα ἐκ τῆς ἐορτῆς ἀνῆλθεν εἰς δρ. 10.745,05. ἔναντι τοῦ ἐκ δρ. 69.490,65 τοῦ καθαροῦ περισσεύματος τῆς παρελθούσης χρήσεως.

Προσκυρωτέα οἰκόπεδα Ἀγ. Βαρβάρας Δαφνίου: Κατὰ τὴν χρήσιν ταύτην, ἡ Ἀπ. Διακονία εἰσέπραξε δρ. 11.618,30 ἐξ ἀναγκαστικῆς προσκυρώσεως εἰς τρίτους λόγω ρυμοτομίας οἰκοπέδων τῆς περιοχῆς τῆς Ἀγ. Βαρβάρας Δαφνίου.

Παραμένει εἰσέτι ὀφειλόμενον ποσὸν πρὸς εἰσπραξίν δρ. 45.397,65.

Ἰδρυμα Ἁγίας Βαρβάρας Πατησίων: Τὰ ἀπὸ τοῦ Ἀπριλίου 1951 μεταβιβάσθέντα εἰς τὴν Ἀποστολικὴν Διακονίαν περιουσιακὰ στοιχεῖα τοῦ Ἰδρύματος τούτου προσέλαβον διὰ τῶν ἐκτελεσθέντων ἤδη ἔργων τῆς ἀνεγέρσεως τοῦ Ἱ. Ναοῦ τῆς Ἀγ. Βαρβάρας καὶ τοῦ Διδακτηρίου τῆς Σχολῆς τῆς «Ἐργάνης Ἀθηνᾶς», μεγάλην ἀξίαν καὶ σπουδαιότητα διὰ τὸ ἐκεῖ ἐπιτελούμενον ἔργον ἀπὸ θρησκευτικῆς καὶ πνευματικῆς πλευρᾶς.

Ἡ ἀποπεράτωσις τοῦ Ἱ. Ναοῦ τῆς Ἀγ. Βαρβάρας ἀνελήφθη ὑπὸ τοῦ Ἰδρύματος Κοινων. Προνοίας τῆς Ἀγ. Βαρβάρας, τὸ ὁποῖον κατέβαλε μέχρι σήμερον διὰ τὰ ἐκτελεσθέντα ἔργα δρ. 104.866, θέλει δὲ συνεχίσει καὶ εἰς τὸ μέλλον τὴν ὀλοσχερῆ ἀποπεράτωσιν τοῦ ἔργου.

Πρὸς τὸ λαμπρὸν τοῦτο χριστιανικὸν Σωματεῖον ἡ Ἀποστολικὴ Διακονία ἀπευθύνει τὰς θερμὰς αὐτῆς εὐχαριστίας, διὰ τὸ θεάρεστον ἔργον τῆς πλήρους ἀποπερατώσεως τοῦ Ἱ. Ναοῦ, τὸ ὁποῖον μετὰ τόσης προθυμίας ἀνέλαβε.

Τὰ ἔσοδα τῆς διαχειρίσεως τοῦ Ἱ. Ναοῦ κατὰ τὴν παροῦσαν χρήσιν ἀνῆλθον εἰς δρ. 111.795,40 ἔναντι δρ. 142.306,40 τῆς παρελθούσης τοιαύτης, τὰ δὲ ἔξοδα εἰς δρ. 145.160,60 ἔναντι δρ. 134.251,85 τῆς παρελθούσης χρήσεως. Οὕτω τὰ ἔξοδα κατὰ τὴν παροῦσαν χρήσιν ὑπερέτρησαν τῶν ἐσόδων κατὰ δρ. 33.365,20.

Ἡ Νυκτερινὴ Βιοτεχνικὴ Σχολὴ «Ἐργάνη Ἀθηνᾶ» ἐλειτούργησε καὶ κατὰ τὸ ἐν λόγῳ σχολικὸν ἔτος μετὰ ἰκανοποιητικὰ ἀποτελέσματα, χάρις εἰς τὰς ἀξιεπαίτους προσπάθειας τόσοσιν τῆς Διευθύνσεως ὅσον καὶ τοῦ διδακτικοῦ αὐτῆς προσωπικοῦ.

Τὰ πραγματοποιηθέντα ἔσοδα τῆς Σχολῆς κατὰ τὴν παροῦσαν χρήσιν ἀνῆλθον εἰς δρ. 192.132,25. Εἰς τὸ ποσὸν τοῦτο περιλαμβάνονται καὶ αἱ χρηρηγηθεῖσαι ἐπιχορηγήσεις τοῦ Ὑπουργείου Ἐμπορίου καὶ Βιομηχανίας ἐκ δρ. 40.000 καὶ τοῦ Ἐμπορικοῦ καὶ Βιομηχανικοῦ Ἐπιμελητηρίου ἐκ δρ. 13.000. Τὰ ἔσοδα τῆς

παρελθούσης χρήσεως εἶχον ἀνέλθει εἰς δρ. 118.993.

Αἱ πραγματοποιηθεῖσαι δαπάναι κατὰ τὴν χρήσιν ταύτην ἀνῆλθον εἰς δρ. 201.216,60, ὑπερβάσαι κατὰ Δρ. 9.084,35 τὰ πραγματοποιηθέντα ἔσοδα τῆς ἰδίας χρήσεως.

Διὰ τὴν ἀποπεράτωσιν τοῦ διδακτηρίου τῆς Σχολῆς, ἐκτὸς τοῦ χορηγηθέντος ποσοῦ τῶν δρ. 30.000 εἰς μετρητὰ καὶ ἐτέρων δρ. 30.000 εἰς εἶδος (κουφώματα, θρανία κλπ) ὑπὸ τοῦ Ἰδρύματος τῆς Κοινωνικῆς Προνοίας τῆς Ἀγ. Βαρβάρας, ἐδαπανήθη καὶ ποσὸν δρ. 83.834,95, ἐκ τῶν ὁποίων δρ. 50.000 κατεβλήθησαν ὑπὸ τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας.

Διαχειρίσις «Ἱ. Τάγματος Ἀγ. Παντελεήμονος»: Αἱ πραγματοποιηθεῖσαι πρόσοδοι ἐκ τῶν εἰς τὴν Ἀποστ. Διακονίαν παραχωρηθέντων περιουσιακῶν στοιχείων τοῦ «Ἱ. Τάγματος τοῦ Ἁγίου Παντελεήμονος» κατὰ τὴν παροῦσαν χρήσιν ἀνῆλθον εἰς δρ. 43.315,85 κατανεμόμεναι ὡς ἑξῆς:

Πρόσοδοι ἐκ κτημάτων Κύμης	δρ.	29.647,35
» ἐξ Ἱ. Ναοῦ Κύμης	»	7.774,—
Ἐξ ἐνοικίων ἀκινήτων Ἀθηνῶν	»	5.894,50
Σύνολον ἐσόδων	»	<u>43.315,85</u>

Ἐναντι τούτων ἐδαπανήθησαν διὰ συντήρησιν τοῦ ἐν Κύμῃ Ὀρφανοτροφείου ἐν συνόλῳ δρ. 144.697,45.

Διὰ γεωργικὰς ἐκμεταλλεύσεις » 911,80

Διὰ φόρους οἰκοδομῶν ἀκινήτων » 7.163,—

Σύνολον δρχ. 152.772,25

Ἐκ τῆς ὅλης διαχειρίσεως τῆς περιουσίας τοῦ Ἱ. Τάγματος προέκυψε δαπάνη ἐπὶ πλεόν τῶν ἐσόδων δρ. 109.456,40 καταβληθεῖσα ἐξ ὀλοκλήρου ὑπὸ τῆς Ἀπ. Διακονίας.

Βιοτεχνικὴ Σχολὴ ὁ «Ἁγιος Ἰωάννης ὁ Θεολόγος» ἐν Πάτμῳ: Διὰ τὴν ἐν Πάτμῳ Βιοτεχνικὴν Σχολήν, ἥτις πρὸ 3ετίας περιήλθεν εἰς τὴν Ἀποστολικὴν Διακονίαν, ἐδαπανήθησαν κατὰ τὴν παροῦσαν χρήσιν πρὸς λειτουργίαν αὐτῆς δρ. 30.506,20 ἔναντι δρ. 31.026,50 τῆς παρελθούσης χρήσεως.

Κατὰ τὴν αὐτὴν χρήσιν εἰσεπράχθησαν ἐξ ἐκποιήσεως χειροτεχνημάτων τοῦ Ἐργαστηρίου δρ. 2.919,65.

Ἐκ τῆς διαχειρίσεως ταύτης προέκυψε δαπάνη ἐπὶ πλεόν τῶν ἐσόδων δρ. 27.586,55 καταβληθεῖσα ἐξ ὀλοκλήρου ὑπὸ τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας.

Ἐξοδα διοικήσεως καὶ λειτουργίας τῶν Κεντρικῶν Ὑπηρεσιῶν τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας: Τὰ ἔξοδα ταῦτα ἀνῆλθον κατὰ τὴν παροῦσαν χρήσιν εἰς δρ. 428.070,10 ἀντὶ τῶν προϋπολογισθέντων δρ. 605.000.

Αἱ κυριώτεραι δαπάναι εἶναι αἱ ἑξῆς:

Μισθοὶ προσωπικοῦ	δρ.	310.638,85
Εἰσφορά εἰς Ἱ.Κ.Α.	»	49.397,10
Ταχυδρομικά, τηλεγρ. καὶ τηλεφ.	»	16.611,05
Βοηθήματα καὶ ἀγαθοεργίαι	»	8.706,10
Φωτισμὸς καὶ θέρμανσις	»	9.600,—
Ἐντυπα καὶ γραφικὴ ὕλη	»	12.433,45
καὶ διάφορα ἄλλα ἔξοδα	»	20.683,65
Σύνολον δρχ.		<u>428.070,10</u>

Ἔξοδα ἐκπαιδ. ἀποστολῶν καὶ ξενίας ξένων ἀποστολῶν: Ἡ Ἀπ. Διακονία, ἐν τῇ μερίμνῃ αὐτῆς πρὸς πληρεστέραν μόρφωσιν θεολόγων, διέθεσε δρ. 23.504,50 δι' ἔξοδα ἀποστολῆς δι' ἀνωτέρας σπουδᾶς εἰς τὸ ἐξωτερικὸν διαφόρων κληρικῶν, ὡς ὑποτρόφων τῆς Γαλλικῆς Κυβερνήσεως.

Ἐκ παραλλήλου διέθεσε δρ. 3.350,50 δι' ἔξοδα ξενίας ἀφιχθεῖσων ἐνταῦθα ξένων θρησκευτικῶν ἀποστολῶν.

Δωρεαὶ καὶ ἐπιχορηγήσεις: Χάρις εἰς τὰς ἐνεργείας τῆς Ἐπιτροπῆς ἀλληλοβοηθείας καὶ σχέσεων μετὰ τῶν ξένων Ἐκκλησιῶν ἐπέτυχεν ἡ Ἀπ. Διακονία τὴν δωρεὰν χορήγησιν διαφόρων τροφίμων διὰ τὸ Θεολογικὸν Οἰκοτροφεῖον καὶ τὸ Ὁρφανοτροφεῖον Κύμης. Τῇ ἐνεργείᾳ ἐπίσης τῆς ὡς ἂν Ἐπιτροπῆς, πρωτοστατοῦντος πάντοτε τοῦ Γραμματέως αὐτῆς Καθηγητοῦ κ. Ἀμ. Ἀλιβιζάτου, πρὸς τὸν ὁποῖον καὶ πάλιν ἐκφράζομεν τὰς θερμὰς ἡμῶν εὐχαριστίας, ἐτύχομεν δωρεᾶς δρ. 63.910,60 παρὰ τοῦ Οἴκου. Συμβουλίου τῶν Ἐκκλησιῶν πρὸς συνέχισιν τῆς ἀποπερατώσεως τῶν εὐαγῶν ἡμῶν Ἰδρυμάτων. Ἐκτὸς τούτων ἐτύχομεν καὶ παρὰ τῆς Πανεπιστημιακῆς Λέσχης δρ. 25.000, ὑπὲρ τοῦ Οἴκου Φοιτητρίας.

Ἐνεργητικὰ στοιχεῖα: Κατὰ τὴν ἐξέτασιν τοῦ καταρτισθέντος Γενικοῦ Ἰσολογισμοῦ τῆς παρούσης χρήσεως παρουσιάζονται τὰ ἐξῆς ἐνεργητικὰ στοιχεῖα, μὴ περιλαμβανόμενα εἰς τὰ ἐπὶ μέρος τοῦ Ἀπολογισμοῦ κεφάλαια.

Διαχειρισταὶ ἐνσήμων	δρ.	279.381,75
Ἔξοδα ἐκδόσεως προπληρωθέντα	»	246.857,—
Οἰκτρόφοι Θεολ. Οἰκοτροφείου.	»	235.067,—
Χρεῶσται ἐκ τυπογρ. ἐργασιῶν	»	150.288,—
Πληρωμαὶ διακανονιστέαι	»	35.654,50
Κεντρικὸν Τ.Α.Κ.Ε.	»	85.871,20
Προσωρινοὶ λογαριασμοὶ	»	215.768,40

Παθητικὰ στοιχεῖα: Παθητικὰ στοιχεῖα τοῦ Γενικοῦ Ἰσολογισμοῦ, μὴ περιλαμβανόμενα εἰς τὰ ἐπὶ μέρος κεφάλαια τοῦ Ἀπολογισμοῦ, εἶναι τὰ ἐξῆς:

Ὁφειλόμενα δι' ἐπιχορηγήσεις Τοπ. Συμβουλίων ἐπὶ τῶν εἰσπραττομένων ἐκ τῶν Ἱερῶν Ναῶν	δρ.	64.087,—
Δάνειον παρὰ τῇ Τραπεζῇ Ἑλλάδος	»	290.000,—
Γραμμᾶτια πληρωτέα	»	158.868,—
Δάνειον παρὰ τῇ Τραπεζῇ Ἑλλάδος (διὰ μονοτυπικὴν μηχανὴν τοῦ Τυπογραφείου)	»	290.000,—

ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑΤΑ

Ἐκ τῆς ἀνασκοπήσεως τοῦ παρόντος Ἀπολογισμοῦ ἐξάγονται τὰ ἐξῆς συμπεράσματα:

Τὸ σύνολον τῶν γενικῶν ἐσόδων τῆς χρήσεως ἀνήλθεν εἰς	δρ.	6.624.212,—
Τὸ σύνολον τῶν ἐξόδων	»	5.906.759,10
Πλεόνασμα ἐσόδων	»	717.452,90

Συνεπῶς προέκυψε περίσσευμα ἐκ δρ. 717.452,90 ἀντὶ τοῦ προϋπολογισθέντος τοιοῦτου δρ. 1.248.797,10.

Ἡ διαφορά αὕτη προῆλθεν ἀφ' ἐνὸς μὲν ἐκ τῆς μὴ εἰσπράξεως προβλεφθέντος ἐσόδου δρ. 300.000 ἐκ πο-

σοστῶν Ἰ. Προσκυνημάτων Εὐαγγελιστρίας Τήνου καὶ καθυστερήσεως ἄλλων προβλεφθέντων ἐσόδων, ἀφ' ἑτέρου δὲ ἐξ ὑπερβάσεως διαφόρων δαπανῶν πέραν τῶν προβλεφθεισῶν τοιούτων.

Τὸ ἀρχικὸν κεφάλαιον κατὰ τὸν συνταχθέντα Γενικὸν Ἰσολογισμὸν ἀνερχόμενον εἰς δρ. 6.030.364,35 ἠϋξήθη κατὰ τὴν παρούσαν χρήσιν κατὰ δρ. 1.454.819,35 καὶ οὕτω ἡ νέα χρήσις παρουσιάζεται μετ' ἠϋξημένον κεφάλαιον ἐκ δρ. 7.485.183,70.

Παραλλήλως κατὰ τὴν χρήσιν ταύτην ἠϋξήθησαν καὶ τὰ ἀποθεματικὰ κεφάλαια ἀπὸ δρ. 730.968,10 εἰς δρ. 794.808,80 ἐκ νέων δωρεῶν ὑπὲρ τῶν εὐαγῶν ἡμῶν Ἰδρυμάτων.

Ἐκ τοῦ ἀνά χειρᾶς Ἀπολογισμοῦ τῆς παρούσης χρήσεως ἐμφαίνεται ἐν γενικαῖς γραμμαῖς ἡ συντελεσθεῖσα ἐργασία ὑπὸ τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας πρὸς ἐκπλήρωσιν τοῦ ἐπιδιακόμενου κοινωφελοῦς αὐτῆς σκοποῦ. Τὰ ἐπιτευχθέντα οὕτω ὑπὸ τῆς Ἀπ. Διακονίας εὐνοϊκὰ ἀποτελέσματα μᾶς δίδουν τὸ θάρρος νὰ ἐλπίζωμεν, ὅτι καὶ εἰς τὸ μέλλον, μετὰ τὴν περαιτέρω ἀνάπτυξιν τῶν διαφόρων πόρων αὐτῆς, μετὰ τὴν βοήθειαν καὶ ὑποστήριξιν πάντων τῶν δυναμένων καὶ μετὰ τὴν εὐγενῆ καὶ πρόθυμον συμπαράστασιν τῆς Ἐκκλησίας, τῆς Πολιτείας καὶ τῆς Κοινωνίας, θὰ δυνηθῇ νὰ φέρῃ εἰς αἴσιον πέραν τὸ κοινωφελὲς αὐτῆς ἔργον, τὸ ὁποῖον ἔχει ἤδη μετὰ τόσου ζήλου ἀναλάβει.

Ὁ Γενικὸς Διευθυντὴς
ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ ΒΕΛΛΑΣ

Ὁ Προϊστάμενος τῶν Οἴκων Ὑπηρεσιῶν
ΙΩΑΝΝΗΣ ΣΑΧΙΝΗΣ

ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΩΝ ΣΤΗΛΗ

Τὰ τέως ἀδύνατα...

Ἀξία παντὸς ἐπαίνου εἶναι ἡ δημοσιογραφικῶς γνωσθεῖσα ὑπουργικὴ ἀπόφασις περὶ ἐνθιμίσεως τοῦ ζητήματος τῆς ἀποσύμφορῆσεως τοῦ Ἀντιλεπρικοῦ Σταθμοῦ Ἀθηνῶν ἀπὸ τῶν «ἀρνητικῶν» καὶ «ἀκινδύνων» τροφίμων του, οἵτινες θ' ἀποδοθῶσιν εἰς τὰς οἰκογενεῖας των, περὶ οἰκονομικῆς ἀπὸ μέρος τοῦ Κράτους ἐνισχύσεως τῶν ἐξ αὐτῶν στερουμένων τῶν μέσων τῆς συντηρήσεως καὶ περὶ καταργήσεως τοῦ τόσο δυσφήμως γνωστοῦ νοσηλευτικοῦ συγκροτήματος τῆς Σπιναλόγγας. Χαιρομεν δὲ ἰδιαζόντως διὰ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦτο τῶν προσπαθειῶν τῆς συγχρόνου Ἐπιστήμης, εἰς ἃς ἐπρωτοστάτησαν ἄνθρωποι ὑπὸ τῆς εἰς τὸν Χριστὸν πίστεως ἐμπνεόμενοι, ὅπως καὶ ἐξ ἄλλης ἀφορμῆς ὑπέμνησεν ἡ στήλη αὕτη. Ἀλλά, πόσον θὰ χαροῦν καὶ πάντες, ὅσοι ἐπόμεσαν διὰ τὸν πόνον τῶν ἀνθρώπων ἐκείνων, τοὺς ὁποίους ἐπὶ μακρὰν σειρὰν ἐτῶν ἐκράτησεν ἡ νόσος μακρὰν τῆς Κοινωνίας καὶ τῶν οἰκείων των, χωρὶς ἐλπίδα θεραπείας!... Ἴδού, ὅτι τὰ τέως ἀδύνατα κατέστησαν ἤδη δυνατά. Δόξα τῷ Παντοδυνάμῳ Θεῷ!

Σύντονος προσπάθεια.

Θ' ἀπαιτηθῇ ὅμως, ὡς ὀρθῶς ὑπεγράμμισθη ὑπὸ τῶν Ἐφημερίδων, σύντονος καὶ μακρὰ προσπάθεια

διὰ τὴν ἄρσιν τῶν κατὰ τῶν θυμάτων τῆς λέπρας προκαταλήψεων μεγάλης μερίδος τῆς Κοινωνίας, ἵνα καταστή δυνατὴ ἡ ἐντὸς ταύτης ἀνετος διαβίωσις τῶν εἰς τοὺς κόλπους τῆς ἀποδιδόμενων τέως ἀσθενῶν. Καὶ ἐν τούτῳ, ὁμοῦ μετὰ τῶν καλῶν ἐπιστημόνων, εἰς τοὺς ὁποίους, κατὰ πρῶτον λόγον, ἀνήκει τὸ καθήκον καὶ τὸ δικαίωμα τῆς ἀπὸ τῆς ἱατρικῆς καὶ ὑγιεινολογικῆς πλευρᾶς διαφωτίσεως τῆς Κοινῆς Γνώμης, θὰ χρειασθῆ ἀναμφιβόλως νὰ ἐναρμονίσωσι καὶ τὰς ἰδικὰς τῶν φιλαδέλφους ἐνεργείας καὶ ὅσοι μέχρι τοῦδε μετὰ τσαυτῆς στοργῆς συμπαρεστάθησαν εἰς τὸν πόνον τῶν τροφίμων τῶν Λεπροκομιῶν, ἐμπνεόμενοι μόνον ὑπὸ τῆς ἀπὸ τῆς εἰς Χριστὸν πίστεως ἀπορροεούσης θερμοσυροῦ ἀγάπης. Ἐλπίζομεν δὲ ὅτι καὶ πολλοὶ ἄλλοι συμπαραστάται τῶν καλῶν τούτων χριστιανῶν θὰ εὐρεθῶσι μεταξὺ τοῦ πληρώματος τῆς Ἐκκλησίας.

Ἀνάγκη ἀνανήψεως.

Ἀνάλογόν τι, πρὸς ὅ,τι συμβαίνει ὡς πρὸς τοὺς λεπρούς, συναντᾶται παρὰ πολλοῖς καὶ ἐν σχέσει πρὸς τὴν ἀπέναντι τῶν ἐν ταῖς φυλακαῖς συμπεριφορᾶν τῶν καλῶν χριστιανῶν. Δὲν ἐλλείπουν δὲ καὶ οἱ, σκοπίμως ἢ ἐκ προκαταλήψεως ἀπλῆς, παρεξηγούντες τοὺς ὑπὲρ τῶν κρατουμένων, κατὰ τὸ θέλημα τοῦ Χριστοῦ, ἐνδιαφερομένους καὶ ποικίλας αἰτίαισι — ἀναλόγως τῶν περιστάσεων ἢ τῶν προκαταλήψεων ἐκάστου—διατυπώντες κατ' αὐτῶν. Τὸ ἀρμόδιον ὅμως ἐπὶ τῆς Δικαιοσύνης Ὑπουργεῖον, ὀρθῶς ἀντιλαμβάνομεν τὸ πνεῦμα τῆς ποιῆς καὶ σοβαρῶς ἐκτιμῶν τὴν ἐν προκειμένῳ συμβολὴν τῶν ὑπηρεσιῶν τῆς χριστιανικῆς ἰδεολογίας, ἐκ παντὸς τρόπου — ὡς πληροφοροῦμεθα — ἐνισχύει τὴν ἐπὶ τοῦ θέματος τούτου ἀναληφθεῖσαν ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας πρωτοβουλίαν, ὅσον καὶ ἂν ἄλλα κρατικά ὄργανα παρεμβάλλωσιν ἐνίοτε ἐμπόδια εἰς αὐτήν. Διότι, προφανῶς, ὑπὸ μικρονηχίας ἐμπνεόμενα, ταῦτα ὄχι μόνον δὲν ἀντιλαμβάνονται πάντοτε τὸ μέγεθος καὶ τὴν ἀξίαν τῆς ὑπὲρ τῶν κρατουμένων χριστιανικῆς προσπάθειας, ἀλλὰ καὶ ὑποβλέπουν ἐνίοτε αὐτήν, μὴ διστάζοντα καὶ κατηγορίας ἐπισημῶς ν' ἀπαγγέλλωσιν ἐναντίον τῶν μετ' αὐταπαρηγήσεως καὶ ζήλου ἐκτελούντων τὸ καθήκον τοῦτο! Ἐπιτραπητῶ ὅμως νὰ ἐλπίσωμεν, ὅτι δὲν θὰ βραδύνη ὁ καιρὸς τῆς πλήρους ἀνανήψεως καὶ τῶν δυστυχῶν τούτων ἀνθρώπων· διότι ἀνανήψεως ἔχουν ἀνάγκην οἱ ἴδιοι, ὅσοι τὸσον ἀνοήτως παρεμποδίζουν τὸ ἔργον τῆς ἀνανήψεως τῶν «ἀμαρτωλῶν».

ΧΡΟΝΙΚΑ

ΙΕΡΑ ΣΥΝΟΔΟΣ

Ἡ Ἱερά Σύνοδος, συνεδρίασα κατὰ τὰς πρὸς τοῦτο τακτάς ἡμέρας, ἡσχολήθη ἐπὶ ζητημάτων ὑπηρεσιακῆς φύσεως.

—Τῆ 29ῃ λήξαντος μηνὸς ἡ Ἱερά Σύνοδος συνήλθεν εἰς τὴν τελευταίαν συνεδρίαν τοῦ α' ἐξαμήνου τῆς τρεχοῦσης 100ῆς περιόδου τῶν ἐργασιῶν αὐτῆς. Κατὰ τὴν συνεδρίαν ταύτην, ὁ Μακ. Πρόεδρος ἀπεχαίρετισε διὰ καταλλήλου προσλαλιᾶς τοὺς κατὰ τὸν Νόμον ἀποχωροῦντας Σεβ. Συνοδικούς Συνέδρους, ἀπῆντησε δὲ ὁ ἐκ τῶν ἀποχωρούντων πρῶτος κατὰ τὰ πρεσβεῖα, Σεβασμ. Μητροπολίτης Θεσσαλονίκης

κ. Παντελεήμων, ὅστις ἠὺχαρίστησε τῇ Α. Μακαριότητι.

—Εἰς ἀντικατάστασιν τῶν Συνοδικῶν Συνέδρων Σεβ. Μητροπολιτῶν, Θεσσαλονίκης κ. Παντελεήμων, Κασσανδρείας κ. Καλλινίκου, Καλαβρύτων καὶ Αἰγιαλείας κ. Ἀγαθονίκου, Μεσσηνίας κ. Χρυσοστόμου, Θεσσαλιώτιδος καὶ Φαναριοφερσάλων κ. Κυρίλλου καὶ Παροναξίας κ. Ἀμβροσίου, ὧν ἡ θητεία ἔληξε, κατὰ τ' ἀνωτέρω, χθὲς τῆ 31ῃ Μαρτίου ἐ.ε., ἐκλήθησαν οἱ Σεβασμ. Μητροπολίται, Καρυστίας καὶ Σκύρου κ. Ἀνανίας, Θηβῶν καὶ Λεβαδείας κ. Πολύκαρπος, Ἀργολίδος κ. Χρυσόστομος, Ναυπακτίας καὶ Εὐρυτανίας κ. Χριστοφόρος, Σισαίου καὶ Σιατίστῃς κ. Ἰάκωβος καὶ Γρεβενῶν κ. Φίλιππος.

—Ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Ἐλασσῶνος κ. Καλλίνικος ὑπέβαλε τῇ Ἱερᾷ Συνόδῳ διὰ λόγους ὑγείας τὴν ἀπὸ τοῦ Μητροπολιτικοῦ θρόνου παραίτησιν αὐτοῦ, ἣτις καὶ ἐγένετο ἀποδεκτή κατὰ τὴν συνεδρίαν τῆς 29ῆς λήξαντος μηνός.

—Ἡ Ἱερά Σύνοδος διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 710]802 καὶ ὑπὸ ἡμερομηνίαν 15.3.1955 Ἐγκυκλίου αὐτῆς πρὸς τοὺς Σεβασμ. Ἱεράρχας, ἐν συνεχείᾳ τῆς διὰ προηγουμένης Ἐγκυκλίου (ὑπ' ἀριθ. 797 τῆς 24.2.1955) κοινοποιηθείσης ἀποφάσεως αὐτῆς, περὶ ἀπαγορεύσεως τῆς ἐπὶ ἐκκλησιαστικῶν ζητημάτων δημοσιεύσεως ἄρθρων καὶ συνεντεύξεων ἀπὸ μέρους τῶν Σεβ. Ἱεραρχῶν, παρηγγείλην, ὅπως διαταχθῶσιν οἱ παρ' αὐτοῖς Ἀρχιμανδρίται (Ἱεροκήρυκες, Πρωτοσύγκελλοι, Ἀρχιερατικοὶ Ἐπίτροποι, Ἠγούμενοι), Ἱερομόναχοι, Ἱερεῖς καὶ Διάκονοι, «ἵνα μὴ δημοσιογραφῶσιν, οὔτε εἰς ὑπ' αὐτῶν τυχόν ἐκιδόμενα περιοδικά, οὔτε εἰς ἐφημερίδας καὶ περιοδικὰ τῆς Πρωτευούσης, καὶ τῶν Ἐπαρχιῶν, ἐπὶ ἐκκλησιαστικῶν ζητημάτων, ἐξαιρουμένων τῶν ἐποικοδομικῶν ἄρθρων (τὰ ὁποῖα ὅμως θὰ τίθενται ὑπὸ τὴν προηγουμένην κρίσιν ὑμῶν), καὶ τῶν θεολογικῶν ἐπιστημονικῶν διατριβῶν. Πρὸς τοῦτους δέον νὰ ἐπιστηθῆ αὐστηρῶς ἡ προσοχὴ τῶν δημοσιογραφούντων, ὡς ἀνω, κληρικῶν ἐπὶ τῆς πιστῆς ἐφαρμογῆς τῆς Συνοδικῆς ταύτης ἐντολῆς, τοιοσθῆ δ' αὐτοῖς, ὅτι πᾶσα τυχόν παραθεώρησις αὐτῆς θὰ ἔχῃ ἀμέσως αὐστηρὰς κυρώσεις, κανονικὰς καὶ διοικητικὰς».

—Διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 753]803 καὶ ὑπὸ ἡμερομηνίαν 18.3.1955 Συνοδικῆς Ἐγκυκλίου, ἀνεκοινώθη τοῖς Σεβ. Ἱεράρχαις, ὅτι, ὡς ἐγνώσθη ἀρμοδίως, οὐδεὶς ἐξ Ἑλλάδος νέος οἰκότερος δύναται ἐφεξῆς νὰ γίνῃ δεκτὸς εἰς τὸ ἐν Ἱεροσολύμοις Γυμνάσιον τοῦ Ἱεροῦ Κοινοῦ τοῦ Παναγίου Τάφου διὰ τὰ σχολικὰ ἔτη 1955-1956 καὶ 1956-1957.

—Διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 646]805 καὶ ὑπὸ ἡμερομηνίαν 13.3.1955 Συνοδικῆς Ἐγκυκλίου, ἐκοινοποιήθησαν τοῖς Σεβ. Ἱεράρχαις τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος αἱ διὰ τοὺς ἀλλοδαποὺς ἐπισκέπτας τοῦ Ἁγίου Ὄρους ἀπαιτούμεναι διατυπώσεις.

Ἀποστολικὴ Διακονία. Ἐγκρίσει τοῦ Μακ. Ἀρχιεπισκόπου ἀπεστάλη εἰς Ἡράκλειον Κρήτης ὁ Πανοσιολ. Ἀρχιμανδρίτης κ. Παντελεήμων Μπαρδᾶκος, κατόπιν σχετικῆς παρακλήσεως τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Κρήτης, εἰς ἐνύχυσιν τοῦ ἐξομολογητικοῦ καὶ κηρυκτικοῦ ἔργου τῆς αὐτόθι Ἱ. Μητροπόλεως.

Τῆ ἑσπέρας τῆς 23ῆς λήξαντος μηνός ἐωρτάσθη ἐν τῷ Θεολ. Οἰκοτροφείῳ ἡ ἐπέτειος τῆς Ἑθνικῆς ἡμῶν Παλιγγενεσίας.

Τὴν ὑπὸ τῶν Κρητῶν φοιτητῶν τοῦ Θεολ. Οἰκοτροφείου ὄργανωθεῖσαν τῇ 19ῃ λήξαντος ἑορτῆν ἐτίμησε διὰ τῆς παρουσίας αὐτοῦ ἡ Α.Β.Υ. ὁ Πρίγκιψ Γεώργιος.

Ἐκυκλοφόρησαν: τὸ ὑπ' ἀριθ. 39 τεῦχος (Μαρτίου 1955) τοῦ περιοδικοῦ «Τὸ Χαρούμενο Σπίτι», τὰ ὑπ' ἀριθ. 39 καὶ 40 (Μάρτιος καὶ Ἀπρίλιος 1955) τεύχη τοῦ περιοδικοῦ «Τὰ Χαρούμενα Παῖδια» καὶ τὰ διὰ τὸν μῆνα Ἀπρίλιον ἐ.ε. φύλλα τοῦ ἑβδομαδιαίου φυλλαδίου «Φωνὴ Κυρίου».

ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΗ ΑΘΗΝΩΝ

Τῆ 25ῃ λήξαντος μηνός, ὁ Μακ. Ἀρχιεπίσκοπος ἐτέλεσε τὴν ἐπίσημον Δοξολογίαν ἐπὶ τῇ Ἑθνικῇ Ἑορτῇ ἐν τῷ Μητρ. Ναφῶ τῶν Ἀθηνῶν, συμπαραστατούμενος ὑπὸ τῶν ἐνδημιούντων Σεβ. Μητροπολιτῶν καὶ τῶν Θεοφιλ. Βοηθῶν αὐτοῦ Ἐπισκόπων.

—Τὸ ἑσπέρας τῆς 23ῆς ὁ Μακ. Ἀρχιεπίσκοπος, ἀνεθῶν εἰς τὰ ἐν Τατοῖφ βασιλικά ἀνάκτορα, ἐγένετο δεκτὸς ὑπὸ τῶν Α. Α. Μ. Μ. τῶν Βασιλέων.

—Τῆ 24η, ἡ Α.Μακαριότης παρέστη εἰς τὴν ἐπὶ τῆ Ἐθνικῆ Ἑορτῆ πανηγυρικὴν συνεδρίαν τῆς Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν, τῆ δ' ἐπομένη εἰς τὴν ἐπὶ τῆ αὐτῆ ἑορτῆ τελετῇ τοῦ Ἐθνικοῦ καὶ Καποδιστριακοῦ Πανεπιστημίου.

—Ὁ Μακ. Ἀρχιεπίσκοπος προήδρευσε συνεδριῶν τοῦ Κεντρικοῦ Συμβουλίου τοῦ Ο.Δ.Ε.Π., τῆ 16η, 21η καὶ 30ῆ λήξαντος μηνὸς καὶ τῆς διὰ τὴν ἐξιοποίησιν τῆς Βουλαγαμῆνης συσταθεῖσης ἐπιτροπῆς ἀρχιτεκτόνων.

—Κατὰ τὸ διάστημα τοῦ λήξαντος δεκαπενθημέρου ἡ Α.Μακαριότης ἐδέχθη τὸν Ὑπουργὸν τοῦ Συντονισμοῦ κ. Παπαληγοῦραν, τὸν Ὑπουργὸν Ἐσωτερικῶν κ. Νικολίτσαν, τὸν Ὑπουργὸν Ἐθνικῆς Παιδείας καὶ Ὁρθοπεδικῶν κ. Γεροκωστόπουλον, τοὺς Σεβ. Μητροπολίτας Ἡλιουπόλεως κ. Γεννάδιον καὶ Κυθωνιῶν κ. Ἀγαθάγγελον, τὸν Θεοφ. Ἐπίσκοπον Μελίτης κ. Ἰακώβον, τὸν Νομάρχην Κεφαλληνίας κ. Πουλάκον, τὸν Πρόεδρον τῆς Φιλικητικῆς Ἐταιρείας κ. Πουλίτσαν, τοὺς Βουλευτάς, Κοζάνης κ.Τσακιδιῆν, Γρεβενῶν κ. Πετρινιδιῆν καὶ Ἰωαννίνων κ. Παπαδόπουλον, τὸν πρῶτον Ὑπουργὸν κ. Ἀβέρωφ, τὸν Δήμαρχον Ἰωαννίνων κ. Σακκᾶν, διαφόρους ἐπιτροπᾶς κ.ἄ.

ΕΠΑΡΧΙΑΙ

Ἱερὰ Μητρόπολις Θεσσαλιώτιδος καὶ Φαναριοφερσάλων

Γράφουσιν ἡμῖν ἐκ Καρδίτσας, ὅτι ἐν πανηγυρικῇ συνεδρίᾳ τοῦ Δ. Συμβουλίου τοῦ αὐτόθι Συλλόγου «Λαϊκῆ Βιβλιοθήκη» ἀνεκρῆνθη ἐπίτιμος αὐτοῦ Πρόεδρος ὁ Σεβ. Μητροπολίτης κ. Κύριλλος, ὅστις εἶχε μετᾶσχει τῆς ἰδρύσεως τούτου κατὰ τὴν ἐν Καρδίτῃ προὔπηρεσίαν του ὡς Ἱεροκήρυκος. Πρὸ τῆς συνεδρίας ἐψάλλη Ἁγιασμός. Παρέστησαν δὲ ὁ Σεβ. Μητροπολίτης, ὁ Δήμαρχος τῆς πόλεως μετὰ τῶν λοιπῶν τοπικῶν Ἀρχῶν καὶ πλήθος φίλων τοῦ κοινοφελοῦς τούτου ἔργου.

Ὁ Σεβ. Μητροπολίτης ἐξήρτη τὴν δρᾶσιν τοῦ Συλλόγου, εἰς ὃν ὀφείλεται ἡ συγκέντρωσις πολλῶν χιλιάδων τόμων διὰ τὴν Βιβλιοθήκην καὶ ἡ ἴδρυσις τῆς Νυκτερινῆς Σχολῆς, χάρις εἰς τὴν ὁποίαν ἀνεδείχθησαν πλείστοι ὅσοι ἀριστοὶ ἐπαγγελματίαι καὶ καλοὶ οἰκογενεάρχαι.

—Κατὰ τὰς αὐτὰς πληροφορίες, ἡ Α.Σ. κατέθηκε τὸν θεμέλιον λίθον τοῦ νέου ἐν τῇ πόλει τῶν Σοφάδων ἀντισεισμικοῦ ναοῦ, οὗτινος τὴν ἐκ 42.000 μάρκων δαπάνην προσέφερε τὸ Παγκόσμιον Συμβούλιον Ἐκκλησιῶν, εἰσηγήσει τοῦ Καθηγητοῦ τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν κ. Ἀμιλκα Ἀλιβιζάτου. Μετὰ τὴν Α.Σ. ἐξέφρασε τὰς πρὸς τοὺς εὐγενεῖς δωρητὰς εὐχαριστίας τῶν κατοικῶν ὁ Δήμαρχος τῆς πόλεως.

Ἱερὰ Μητρόπολις Μαρωνείας

Γράφουσιν ἡμῖν ἐκ Κομοτηνῆς:

Τὴν Κυριακὴν, 20ῆν Φεβρουαρίου, ἐτελέσθησαν ὑπὸ τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου κ. Τιμοθέου τὰ ἐγκαινία τῆς πρώτης ἐν Κομοτηνῇ αἰθούσης τῆς Ἀποστ. Διακονίας, ἀποπερατωθείσης προνοία τῆς Α.Σ. διὰ δαπάνης τοῦ αὐτόθι Τοπικοῦ Παραρτήματος τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας καὶ θεθείσης ἤδη εἰς τὴν διάθεσιν τῶν Κατηχητικῶν Σχολείων τῶν τριῶν Ἑνοριῶν τῆς πόλεως.

Ὁ Σεβ. Μητροπολίτης, μετὰ τὸ πέρας τοῦ Ἁγιασμοῦ, ὁμιλήσας, παρουσίᾳ τῶν Ἀρχῶν τῆς πόλεως, τοῦ Κλήρου, τῶν Κατηχητῶν καὶ Κατηχητριῶν καὶ τῶν γονέων, πρὸς τὰ κατακλύσαντα τὴν αἴθουσαν καὶ τὴν πρὸ αὐτῆς μεγάλην πλατεῖαν πλήθη τοῦ λαοῦ καὶ τῆς νεότητος, ἀνέπτυξε τοὺς σκοποὺς τῶν Κατηχητικῶν Σχολείων καὶ τὴν χρησιμότητα τῆς ἐγκαινιασθείσης αἰθούσης, ὡς πνευματικοῦ καὶ ἡθοπλαστικοῦ Κέντρου τῆς Χριστιανικῆς Νεολαίας τῆς Κομοτηνῆς.

—Ὁ Σεβ. Μητροπολίτης ἰδρυσεν ἐν Κομοτηνῇ δύο Χριστιανικοὺς Ὀμίλους Νέων καὶ Νεανίδων, εἰς τοὺς ὁποίους διδάσκει αὐτοπροσώπως ἐν τῇ αἰθούσῃ τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας, ἐκάστην Τρίτην ἑσπέρως πρὸς τὰς νεάνιδας, ἐκάστην δὲ Τετάρτην ἑσπέρως πρὸς τοὺς νέους.

—Τὸ Διοικητικὸν Συμβούλιον τοῦ ἐν Κομοτηνῇ ἀπὸ 20ετίας δρῶντος Ὁρθοπεδικοῦ καὶ Φιλανθρωπικοῦ Συλλόγου «Ἡ Ὁρθοδοξία» ἀπεφάσισεν ὁμοφώνως, ὅπως ὁ Σύλλογος οὗτος τεθῆ ὑπὸ τὴν αἰγίδα τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος.

Ἱερὰ Μητρόπολις Σερρών

Γράφουσιν ἡμῖν ἐκ Σερρῶν, ὅτι ὁ αὐτόθι, ὑπὸ τὰς εὐλογίας τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου κ. Κωνσταντίνου, δρῶν Ὁρθοπεδικο-εθνικὸς Σύλλογος «Ἡ Ἀναγέννησις», πλὴν τοῦ ἐν τῇ ἑδρᾷ τῆς Ἐπαρχίας γνωστοῦ ἤδη ἔργου του, εἰς ἐκτέλεσιν σχετικῆς ἐντολῆς τῆς Α.Σ., ἤρξατο ἐπεκτείνειν καὶ εἰς τὴν ὑπαιθρον τὴν ὑπὲρ τῶν Κατηχητικῶν Σχολείων τῆς Ἱ. Μητροπόλεως δρᾶσιν αὐτοῦ.

Ἱερὰ Μητρόπολις Σιασίου καὶ Σιατιστῆς

Κατὰ πληροφορίας ἐκ Σιατιστῆς, ὁ πρὸ τινος ἀποβιώσας ἀειμνηστος Μιχαὴλ Κακουλίδης κατέλιπεν ἅπασαν τὴν ἐν Θεσσαλονικῇ μεγάλην περιουσίαν του διὰ τῆς σύστασιν Κληροδοτήματος «Μιχαὴλ καὶ Ἀλεξάνδρος Κακουλίδης», τῆς ἐπιτροπῆς τοῦ ὁποίου προεδρεύει ὁ ἐκάστοτε Μητροπολίτης, ἐπὶ τῷ σκοπῷ τῆς κατὰ τὴν ἀπόλυτον ταύτης κρίσιν χρησιμοποίησεως τῶν πόρων τῆς περιουσίας δι' ἀγαθοεργῶν σκοποῦς ὑπὲρ τῆς πόλεως Σιατιστῆς.

—Κατὰ τὰς αὐτὰς πληροφορίες, κατόπιν ἐκκλήσεως τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου κ. Ἰακώβου ἐστάλησαν τῇ Α.Σ. ἀπὸ μέρους διαφόρων ἐν Ἀμερικῇ ἐπαρχιωτῶν του αἰ κάτωθι δωρεαὶ: α') διὰ τὴν ἀγιογράφισιν τοῦ Παρεκκλησίου τῆς Ἱ. Μητροπόλεως 600 δολλάρια, β') διὰ τὴν ἀποπεράτωσιν τοῦ ἐν Σιατιστῇ κτηρίου τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας 900 δολλάρια καὶ γ') διὰ τὸ ἀνεγειρόμενον, φροντίδι τῆς Ἱ. Μητροπόλεως, Οἰκοτροφεῖον τοῦ Γυμνασίου Γαστυλίου 8000 δολλάρια. Τὸ Οἰκοτροφεῖον τοῦτο προορίζεται ὅπως, περιλάβῃ 450 μαθητὰς.

ΒΙΒΛΙΟΚΡΙΣΙΑ

Σοφοκλέους Δ. Λώλη, Ἡ περὶ τῆς θείας τοῦ Χριστοῦ κενώσεως θεωρία, Ἀθήναι, 1954.

Ὁ συγγραφεὺς τῆς «Ἱστορικῆς εἰσαγωγῆς εἰς τὸ πρόβλημα τῆς ἀμαρτίας», Ὑφηγητῆς τῆς Δογματικῆς καὶ Συμβολικῆς ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ Θεσσαλονικῆς καὶ Ἰποδιευθυντῆς τῆς Μαρμαρῆς Παιδαγωγικῆς Ἀκαδημίας, κ. Σοφοκλῆς Λώλης, ἐπλούτισε, λήγοντος τοῦ 1954 τὴν νεοελληνικὴν θεολογικὴν ἐπιστήμην, τὸν συστηματικὸν αὐτῆς κλάδον, καὶ μετ' ἐν ἀκόμῃ ἀξιόλογον ἔργον: «Ἡ ἐν τῇ θείας τοῦ Χριστοῦ κενώσεως θεωρίαν».

Μετ' ἐπιθυμίας ἀρχιτεκτονικῆς ἐντοπίζει τὴν κριτικὴν του διδασκαλίαν ἐπὶ τοῦ μερικῆς θέματος τῆς θεωρίας τοῦ «κενωτισμοῦ», τὸ ὁποῖον μετ' εἰδικευτικῆς μεθοδικότητος ἀναπτύσσει, ἀποσπῶν τοῦτο, ὡς ἐν τῷ Προλόγῳ του (σελ. 5) ὁ συγγραφεὺς προδηλοῖ, ἀπὸ τοῦ πολὺπτυχου μέγα Χριστολογικῶν πρόβλημα.

Ἐντοπίζων οὕτω τὴν διονυχιστικὴν του ἐπαύουσαν γραφίδα, παρέχει εἰς τὰ θεολογικὰ γράμματα, ἀδιάσειστον, ἐξ ἐπόψεως ὀρθοδόξου καθαρότητος καὶ γνησιότητος, θεολογικὴν θέσιν καὶ ἐγκριτον ὄρθην διδασκαλίαν, παραλλήλως ἐλέγχων καιρῶς τὰς τῶν ἑτεροδόξων πλάνας. «Ἐν τῷ πρόσωπον τοῦ Χριστοῦ» (σελ. 9-13) σκιαγραφεῖται μετ' ὅσου δέους καὶ ὀρθοφροσύνης ἐνδείκνυται, ὥστε ὁ ἀναγνωστὴς ἐπαγωγικῶς προπαρεσκευάζεται διὰ τὴν κατανόησιν καὶ ὑποδοχὴν τῶν λεπτομερειῶν τοῦ θέματος τῆς θείας τοῦ Χριστοῦ κενώσεως τῶν ἀκολουθουσῶν παραγράφων. «Ἡ μαρτυρία τῆς Κ. Διαθήκης» (σελ. 13-19), διὰ τοῦ περιπτώσιου ἰδίας χωρίου: «ὁς (Χριστὸς) ἐαυτὸν ἐκένωσε μορφῆν δούλου λαβών...» (Φιλιππησ. Β', 6-8), προσφέρει τὴν γένεσιν καὶ ἀρχὴν εἰς τὴν ὀρθὴν ἱστορικὴν καὶ ἐρμηνευτικὴν διαμόρφωσιν τῆς περὶ κενώσεως θεωρίας. «Ἐπιπαλιότεραι θεωρίαι» (σελ. 19-26) τοῦ κενωτισμοῦ, ἀναπτύσσονται εἶτα ἐν περιεκτικῇ οὐσιώδει συντομίᾳ, ὥστε νὰ καταφανῆ ἀκριβῶς, τοῦλάχιστον ἢ ἀρνητικῇ ὀφέλειᾳ ἐκ τῶν κακοδόξων αἰρετικῶν κενωτικῶν: Ἐβρωνισμοῦ, Μοναρχίας, Σαβελλιανισμοῦ, Ἀρειανισμοῦ κ. ἄ.

Ὁ κ. Λώλης, ἀφ' οὗ δι' ὀλίγων ἀναπτύξει τὰς τῶν Λουθηρανῶν καὶ Μεταρρυθμιστῶν, οὐχὶ ἀσέτους πρὸς τὸ θέμα τῆς κενώσεως, ἀντιλήψεις περὶ τῆς θείας Ἐὐχαριστίας, ἀνακρίνει εἶτα εὐστόχως καὶ ἐμπεριστάτως διὰ μακρῶν τὰς τῶν «Νεοτερώων κενωτικῶν» (σελ. 26-35) δογματοσυσβολικὰς ἀπόψεις, καὶ δὴ τοῦ Thomasius καὶ τοῦ Gess κ. ἄ.

παρόμοια πρὸς τοὺς παντοίους αἰρετικούς κενωτικούς διακηρύξαντας.

Ἡ Ὁρθόδοξος ἁποψις (σελ. 35-48), τέλος, προσφέρεται ἀπὸ τὸν δόκιμον δογματικὸν συγγραφέα καθοδηγητική, γαληνευτική, εἰς τὸν ὀρθόδοξον ἀναγνώστην, ἰδίως τὸν μὴ ἐπαρκῶς ἐγκρατῆ περὶ τὰ δογματικὰ θέματα. Ἡ χειραγώγησις δηλαδὴ καὶ διάβασις τοῦ ἀγωνιώντος ἀναγνώστου ἀπὸ τὸν αὐχηρὸν τόπον τῶν κακοδόξων κενωτικῶν, τῶν προηγουμένων σελίδων, καταλήγει, ἐδῶ, εἰς ὀρθόδοξον νηνεμίαν καὶ ὀρθὴν περὶ τοῦ Χριστοῦ Κενωθέντος—Συγκαταβάλλοντος πίστιν, ἐν αἰσθητῷ ὀρθοδόξῳ δογματικῆς ἀσφαλείας: ἐτι δηλαδὴ, ἐν συμπεράσματι, ἀπηχῶντι τὴν ἐπίσημον διδασκαλίαν τῆς Ἐκκλησίας, μετὰ τὸ ὀρθοτομοῦν πνεῦμα τῆς ὁποίας ὁ ἐγκρατῆς συγγραφεὺς ἀποδεικνύεται καθ' ἐπήρῳσιν συνηχῶν: «Ὁ Ὑἱὸς καὶ Λόγος τοῦ Θεοῦ ἐνανθρωπήσας, Θεὸς ὢν τέλειος, ἐγένετο καὶ ἄνθρωπος τέλειος οὐ μὴν ἀλλ' ἦ γέ Θεὸς ὁ Χριστὸς οὐδὲ ἀποβόλην ἢ μεῖωσιν, οὐδὲ περιορισμὸν τινα ὑπέστη τῶν θεῶν αὐτοῦ ἰδιοτήτων καὶ τῆς δόξης αὐτοῦ» (σελ. 48.).

Ὁ βιβλιογραφικὸς ὑπομνηματισμὸς, κατὰ τὰς πέντε παραγράφους τῆς ἀνὰ χεῖρας πραγματείας, εἶναι πλούσιος. Ὁ ὀρθόδοξος συγγραφεὺς, ἐλεγκτικὸς καὶ οὐσιώδης, ὡς πρὸς τὴν πλουσίαν σχετικῶς πρὸς τὸ θέμα ξενόγλωσσον βιβλιογραφίαν, οὐχ ἤττον, ἀνὰ πᾶν βῆμα, δαφιλέστερον καὶ περισσῶς, στήριζεται ἐπὶ τῆς Πατερικῆς φιλολογίας, δίδων οὕτω καὶ ὑπόδειγμα, τοῖς νεωτέροις θεολόγοις ἰδίᾳ, ἀκινδύνου ὀρθοδόξου θεολογικῆς ἐρεύνης, σεβομένης, σεμνυνομένης καὶ κατασφαλῶς χρωμένης τῇ πολιᾷ καὶ αὐτόχρημα πάντῃ ἐπάρκει τῆς Ἑλληνικῆς κυριώτατα ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας αὐθεντικῆς Πατερικῆς Γραμματείας.

Ὁ ἀναγνώστης εἰς τὴν 48ην σελίδα τῆς εὐσυνειδήτου ἀνὰ χεῖρας πραγματείας θὰ ἐνθυμηθῆ τὴν προμετωπίδα τῆς, τὸν ἐπιγραμματικὸν λόγον τοῦ Μ. Βασιλείου, τὸν ὁποῖον ὁ κ. Λώλης, οἶοντι ἐν τῇ ἐννοίᾳ τοῦ «στῶμεν καλῶς», ἠθέλησεν ὡς κανὼνα τῶν ἀρχῶν ἐλευθερίας καὶ πειθαρχίας ἐν τῇ θεολογικῇ του ἐρεύνη, κατὰ τὴν ὀρθὴν αὐτῶν συλλειτουργίαν, εἰς τὴν οἰκονομίᾳ τῆς συμβολοδογματικῆς ἀνὰ χεῖρας αὐτῆς ἐργασίας του, ἀφ' ὧν, οὕτως εἶπεῖν, a priori, ὑπεσχέθη νὰ μὴ ἀποστῆ καὶ ἀχαλινώσας τυχὸν κακοδοξίῃ, καὶ ἐν τέλει ἐπέτυχε καὶ ἀπεδείχθη, καὶ a posteriori, πιστὸς τηρητῆς τῆς προγραμματικῆς αὐτῆς ὑποσχέσεως. Διότι ὁ κ. Λώλης, τῇ ἀληθείᾳ, παρέχει ἀναμφῆριστον διαπίστωσιν, καὶ ἐν τῇ σημαίνουσῃ ταύτῃ ἐργασίᾳ του, ἐτι ὀρθοδόξως θεολογῶν γνωρίζει «εὐσεβῶς ν' ἀριθμῆ τὰ ἅγια», ἐν ᾧ, ἀφ' ἐτέρου, ἐν τῷ ἀθορύβῳ ἀκραιφνῶς ὀρθοδόξῳ θεολογικῷ φρονήματι καὶ τῷ χρηστοῦθει, ἄτινα κοσμοῦν τὴν σεμνὴν φίλην συμπαθῆ προσωπικότητά του, ἱκανοῦται, καὶ ἡθοτρόπως «σιωπῆ νὰ τιμᾷ τὰ ἅρρητα».

ΜΙΧΑΗΛ Γ. ΠΟΥΡΙΚΑΣ

Καθηγητῆς

ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ

Βιβλιοθήκη Ἑλλήνων Πατέρων καὶ Ἐκκλησιαστικῶν Συγγραφέων, τόμος πρῶτος: Κλήμης ὁ Ρώμης (Μέρος πρῶτον). Ἐκδοσις τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος. Ἀθῆναι 1955 (σελ. α'—ιστ'+1—320).

ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ

Ἱερά Μητρόπολις Αἰτωλοκαρνανίας

Προκειμένου νὰ προβῶμεν εἰς τὴν ἀνακήρυξιν ὑποψηφίων πρὸς πληρωσὴν τῆς κενῆς Ἐφημεριακῆς θέσεως τοῦ ἐν Ἀνοιξιάτικῳ Ἱεροῦ Ἑνοριακοῦ Ναοῦ «Ἅγιος Κωνσταντῖνος», προσκαλοῦμεν τοὺς βουλομένους καὶ ἔχοντας τὰ ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 47 τοῦ Ἀναγκαστικοῦ Νόμου 2200]40 «περὶ Ἱερῶν Ναῶν καὶ Ἐφημερίων» ὡς καὶ τὰ ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 16 τοῦ ὑπ' ἀριθμ. 586]1941 Νομοθετικοῦ Διατάγματος «περὶ τροποποιήσεως καὶ συμπληρώσεως τοῦ Α. Ν. 2200]40 ὀριζόμενα προσόντα,

ἵνα ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρουσίας ὑποβάλωσιν ἡμῖν τὰ σχετικὰ Πιστοποιητικά.

Ἐν Μεσολογγίῳ τῇ 29ῃ Μαρτίου 1955

† Ὁ Αἰτωλ(ί)ας Ἱερόθεος

Ἱ. Μητρόπολις Ἱερισσοῦ, Ἀγ. Ὄρους καὶ Ἀρδαμερίου

Ἐχοντας ὑπ' ὄψει τὰς διατάξεις τῶν ἄρθρων 46, 47, 48 καὶ 63 τοῦ Α. Ν. 2200]1940 «Περὶ Ἱερῶν Ναῶν καὶ Ἐφημερίων», προκειμένου νὰ προβῶμεν εἰς τὴν ἀνακήρυξιν ὑποψηφίων Ἐφημερίων τῶν Ἱερῶν Ναῶν Ἁγίου Βασιλείου—Μεγάλης Παναγίας καὶ Κοιμήσεως Θεοτόκου—Περιστερώνας, καλοῦμεν τοὺς βουλομένους καὶ ἔχοντας τὰ ὑπὸ τοῦ Νόμου ὀριζόμενα προσόντα πρὸς κατάληψιν τῶν θέσεων τούτων, ὅπως ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ σήμερον, ὑποβάλωσιν τὰ νόμιμα καὶ κανονικὰ Πιστοποιητικά.

Ἐν Ἀρναίᾳ τῇ 5ῃ Μαρτίου 1955

† Ὁ Ἱερισσοῦ, Ἀγ. Ὄρους καὶ Ἀρδαμερίου Κυπριανὸς

Ἱερά Μητρόπολις Καλαβρύτων καὶ Αἰγιαλείας

Στερουμένης τῆς ἐνορίας Σκεπαστοῦ τακτικοῦ Ἐφημερίου, καλοῦμεν τοὺς βουλομένους νὰ καταλάβωσιν τὴν θέσιν ταύτην καὶ ἔχοντας τὰ νόμιμα καὶ κανονικὰ προσόντα, ὅπως ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρουσίας εἰς τὸ περιοδικὸν «ΕΚΚΛΗΣΙΑ», ὑποβάλωσιν ἡμῖν τὰ ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 48 τοῦ ἀναγκαστικοῦ Νόμου 2200 «περὶ Ἱ. Ναῶν καὶ Ἐφημερίων» προβλεπόμενα πιστοποιητικά, καθ' ὅσον μετὰ ταῦτα θέλομεν προβῆ εἰς τὴν ἀνακήρυξιν τῶν ὑποψηφίων.

Ἁγίου τῇ 22ᾳ Φεβρουαρίου 1955

† Ὁ Καλαβρύτων καὶ Αἰγιαλείας Ἀγαθόνικος

Ἱερά Μητρόπολις Χαλκίδος

Ἐχοντας ὑπ' ὄψει τὰς διατάξεις τοῦ Νόμου «Περὶ Ἱ. Ναῶν καὶ Ἐφημερίων», προσκαλοῦμεν τοὺς βουλομένους νὰ καταλάβωσιν τὴν κενὴν ὀργανικὴν θέσιν τῆς ἐνορίας Ἁγίας Παρασκευῆς Μηλεῶν Ἰστιαίας, ὅπως ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως εἰς τὸ δελτίον «Ἐκκλησία» ὑποβάλωσιν εἰς τὴν Ἱεράν Μητρόπολιν τὰ ὑπὸ τῶν Ἱερῶν κανόνων καὶ τοῦ Νόμου προβλεπόμενα πιστοποιητικά.

Ἐν Χαλκίδι τῇ 22ᾳ Μαρτίου 1955

† Ὁ Χαλκίδος Γρηγόριος

ΚΛΗΣΙΣ

Ἱερά Μητρόπολις Φθιώτιδος

Πρὸς τὸν Μοναχὸν Σωφρόνιον Χουρδάκη, ἀδελφὸν τῆς Ἱ. Μονῆς Ἀγάθωνος, ἀγνώστου διαμονῆς.

Προσκαλεῖσαι, ὅπως ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρουσίας εἰς τὸ Δελτίον «ΕΚΚΛΗΣΙΑ», ἐμφανισθῆς ἐνώπιον ἡμῶν ἐν Λαμίᾳ καὶ τῷ Μητροπολιτικῷ Μεγάρῳ καὶ ἀπολογηθῆς κατηγορούμενος ἐπὶ αὐτοβούλῳ ἐγκαταλείψει τῆς Ἱ. Μονῆς τῆς μετανοίας σου.

Ἐν Λαμίᾳ τῇ 22ᾳ Ἰανουαρίου 1955

† Ὁ Φθιώτιδος Ἀμβρόσιος

“ΕΚΚΛΗΣΙΑ,”

ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ
Ἐκδιδόμενον κατὰ δεκαπενθήμερον

ΕΠΟΠΤΕΥΟΥΣΑ ΕΠΙΤΡΟΠΗ

† Ὁ Ἀθηνῶν ΣΠΥΡΙΔΩΝ
† Ὁ Καλαβρύτων καὶ Αἰγιαλείας ΑΓΑΘΟΝΙΚΟΣ
† Ὁ Νευροκοπίου καὶ Ζιχνῶν ΑΓΑΘΑΓΓΕΛΟΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΠΑΠΑΜΙΧΑΗΛ

Καθηγητῆς τοῦ Πανεπιστημίου — Ἀκαδημαϊκὸς

ΑΡΧΙΣΥΝΤΑΚΤΗΣ

ΕΜΜΑΝ. Γ. ΜΥΤΙΛΗΝΑΙΟΣ

Πρωτοπρεσβύτερος—Κατηχητῆς

*Υπαύθυνος Τυπογραφείου: ΤΙΜΟΛΕΩΝ ΡΟΥΤΣΗΣ

Ἐν Ἀθήναις. Ἐκ τοῦ Τυπογραφείου τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος. Ἰαίου 1.